

ЕДНА ЗА ВСИЧКИ, ВСИЧКИ ЗА ЕДНА

1986

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА:

ЛЕЛЯ ГИНКА
СТАНКА
СОФКА
КРАСИМИРА
АНИ
ЕЛЕОНОРА
ЖЕНЯ
СВЕТЛА
КОСТА

Това се случи в един квартален клон на Държавна спестовна каса. Всеки от нас е влизал в това учреждение, но една е гледната точка от салона към гишетата, а друга от гишетата към салона.

За това нека насочим нашия обектив отвътре навън, така че от клиентите спестовници (или прахосници) да ни разделя една стъклена стена с четири отвора – гишета и един за каса. И тъй като в случая клиентите не ни интересуват, ние спокойно можем да ги изолираме (това в театъра е разрешено) и да виждаме само ръцете им и съответните документи за внасяне или теглене.

Впрочем, сега в края на работното време, клиенти почти няма.

На четирите гишета седят последователно:

1. Красимира
2. Женя
3. Елеонора
4. Ани

Гише номер 5 е касата с титулярната касиерка Станка. Може да се приеме, че този квартален клон още не е модернизирал, затова бюрата, картотеките, касата, радиоточката, часовникът и т. н. са от порядъка на баналната чиновническа среда. Освен петте жени на гишетата, тук работят още три – две счетоводителки леля Гинка и Софка и младата стажантка Светла, която няма постоянно работно място и сяда до бюрото ту на едната, ту на другата.

Всъщност новата изчислителна техника засега е навлязла само под формата на двете сметачни машини, с които тракат счетоводителките. Може да се приеме, че наред с осемте лица има и още едно – девето. Това е телефонът. Въпрос на избор е дали той да е на видно място, или в някой ъгъл, но все едно – неговото присъствие е твърде осезателно. В момента клиенти има само пред Ани.

АНИ: Единният граждански номер?... Напишете го, ако обичате. (*На Елеонора.*) Не се научиха тези хора да попълват единния граждански номер и това е. Писна ми вече. Ще взема да сложа табелка: Гражданино, попълни ли си единния граждански номер?

ЕЛЕОНОРА: Много си нервна.

АНИ: Да не е от хубаво (*търси картон на клиента*).

СВЕТЛА: Защо му казват „единен граждански номер“?

КРАСИМИРА: Ами как да му казват?

СВЕТЛА: Де да знам. Ама защо пък точно „единен“?

КРАСИМИРА: Какъв друг да бъде?

СВЕТЛА: Не че искам друг да бъде, бе, ама какво означава това „единен“?

СОФКА: Единен значи общ, колективен.

СВЕТЛА: Значи общ, колективен граждански номер.

АНИ: О, я стига. Писна ми.

СВЕТЛА: Не, бе, чакай сега. Хем единен, общ, колективен, хем пък индивидуално всеки си има номер.

КРАСИМИРА: Разбира се, че всеки си има номер.

СВЕТЛА: Ами щом всеки си има номер, що му казват „единен“? Що не му казват, например „единствен“?

СОФКА: Защото всички си имаме единен номер.

СВЕТЛА: Не, бе, чакай сега. Като си имаме всички единен номер, що моят номер е различен от твоя?

КРАСИМИРА: Нали ти казах, защото всеки си има номер.

АНИ: О, я стига с тези номера. *(На клиента.)* Минете на касата.

Телефонът звъни. Светла вдига слушалката.

СВЕТЛА:*(на Ани)* Пак тебе търсят.

АНИ: Няма да се обадя.

СВЕТЛА: Какво да й кажа.

АНИ: Кажу ми, че ме няма.

СВЕТЛА: *(по телефона)* Няма я другарко... Не знам къде е. Ама чакай сега, как така ще Ви лъжа, бе? Няма я... Айде сега. Какво?... Кога?... Айде де!... Слушай, другарко, тези анонимни обажданици са подсъдни, да знаеш... Това е вече върхът на всичко... Говори, говори, тук сме банка и телефонните разговори се записват... Затвори.

Пауза. Всички гледат Ани.

СТАНКА: Затваряме.

ЕЛЕОНОРА: *(на последния клиент)* Не може другарю, затваряме. Касата приключи.

ЖЕНЯ: Хайде, услужете на човека, може да му трябват пари.

СТАНКА: И на мен ми трябват пари. На кого не му трябват пари. Софке, заключи вратата... Шефът пак изчезна.

Телефонът звъни.

ЖЕНЯ: *(на клиента)* Елате при мене.

СВЕТЛА: Ало... Да, спестовна каса. Станка ли? Кой я търси?... Ама Вие ли сте? *(Прави ишерети на Станка.)* Знаем Ви, разбира се, как да не Ви знаем... Кога ще дойдете?... Момент, тя ще Ви се обади *(Оставя слушалката.)* Утре пристига.

Общо оживление.

СТАНКА: Утре?... Как така утре?

АНИ: А така.

СОФКА: Аз ти казах, сериозен мъж.

ЕЛЕОНОРА: Ще ни го покажеш.

КРАСИМИРА: Бягай на телефона, де.

СТАНКА: Не, не... Кажу ми, че ме няма.

СВЕТЛА: Не може. Казах му вече, че си тук *(По телефона.)* Момент да я потърся. Чакате ли? *(Оставя слушалката.)* Чака.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Отивай, ма Станке, какво се назлъндисваш.

СТАНКА: Стига ма, лельо Гинке, ти що не отидеш.

СОФКА: Отивай, отивай, че човекът чака. Чак от Лом се обажда. Вече навъртя три лева.

ЕЛЕОНОРА: Отивай, де.

СТАНКА: Ай си глей работата... Няма да отида. Да чака.

КРАСИМИРА: Твоя работа.

ЖЕНЯ: *(на клиента)* Готово. Минете на касата.

СТАНКА: Нали ти казах, че съм приключила.

СВЕТЛА: Да затворя ли телефона?

СТАНКА: Добре де. Дай го... Не, чакай... Първо му кажи, че съм била при шефа.

СВЕТЛА: *(взема слушалката)* Другарят Иванов ли е?... Не, не е Станка, пак съм аз. Чакате, нали? Тя беше при шефа. Идва. *(Подáva церемониално слушалката на Станка и ѝ стиска палци.)* Успех!

Станка взема слушалката. Докато говори, Женя вика леля Гинка при касата да броят парите на клиента.

СТАНКА: Ало. Да, аз съм... Ах, Вие ли сте? По какъв случай се обаждате?... Получих последното Ви писмо, да. От трети март, да. Какво да Ви кажа... Имам много предложения... Двайсет и осем... Моля?... Двайсет и осем с Вашето включително, да. Трябва да си помисля.

КРАСИМИРА: Мисли, мисли, ти един по един всичките ги отказа.

СВЕТЛА: Тихо. Чува се.

КРАСИМИРА: Пусна обявление за женитба в „Поглед”, пък после им бие дузпите.

СТАНКА: *(на Ани и Елеонора, които са се надвесили над слушалката)* Махайте се!... Не, не говоря на Вас. Тук има един досадник. Колега, да... Защо?... Женен, да... Впрочем, разведен. Усуква се, да... Какво значение има как се казва... Надявам се, че не сте ревнив... Аз ли?... Аз не обичам да ме лъжат. Как така в първото си писмо бяхте вдовец, а в третото се оказахте разведен?... А-а, благородна лъжа така ли?... А-а, да Ви обърна внимание, така ли? Че то може да излезе, че имате и деца... Нямате деца. Сигурен ли сте?... А Вие самият не сте ли давали обявление в „Поглед”. Не сте? А защо не дадете? Може да хванете някоя лековерна риба... А-а, не искате да получите два́йсет и осем предложения... Колко ще получите?... Колко?... Сто?... Айде, бе. Ами, че Вие сте страшен... И какво като сте архитект. Аз пък съм икономист. Архитект, ама в Лом... Ай си глей работата.

КРАСИМИРА: Ужасна си.

ЛЕЛЯ ГИНКА: *(от касата)* Не те ли е срам, ма.

СТАНКА: Мисля, че това е последният ни разговор... Кога?... Утре?... С влака?... А-а, с колата... Нещо друго?... Няма да Ви отворя. Утре ме няма... И на работа ме няма... И изобщо ме няма. Хайде, чупка. *(Затваря.)*

Всички мълчат.

Станка отива на касата.

ЖЕНЯ: Изплатих 250 лева на човека. 20 банкноти по 10 лева, 8 по 5 и 5 по 2. Леля Гинка ги описа.

СТАНКА (*явно разстроена*): Ще отида да се измия. Заключихте ли вратата?

СВЕТЛА: Заключваме и почва фиестата.

СТАНКА: Не ми е до фиести.

Станка излиза.

ЖЕНЯ: Глупачка, абсолютна глупачка.

ЕЛЕОНОРА: Ще си остане стара мома, то се е видяло. Тя май още не се е чукала.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Стига мръсотии. Като те чукна по главата, ще видиш.

АНИ: Защо пък всъщност я навиваме. Кой го знае какъв мошеник е. Първо беше вдовец, сега се оказа разведен.

СВЕТЛА: Може да е разведен вдовец. Може първо да се е развел, после жена му да е умряла и да се е оказал вдовец.

ЖЕНЯ: Аз изваждам швепсовете. Ани, къде е кейка?

ЛЕЛЯ ГИНКА: Моята баница е на закачалката в найлона. Подреждайте, аз имам още малко работа (*трака на сметачната машина*).

СОФКА: Притеснено ми е. Моят войник днес избягал от казармата и баща му тръгна с колата да го връща... Хич не ми е до празник.

КРАСИМИРА: Хайде сега. Ако е до ангажименти – аз трябваше да бъда с мъжа ми в службата. Големи разправии бяха. Викам, аз си карам по традиция Осми март с колежките, а той вика: да, ама вече съм директор и съм длъжен да бъда с колектива. Знаеш ли каква засукана секретарка има.

ЖЕНЯ: Хайде да съберем бюрата. По-бързо, докато Станка не се е върнала. Сигурно плаче в тоалетната... Ау, каква вкусна баница.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Жени, ти не вдигай тежко. (*На Красимира.*) Шефке, помагай.

ЕЛЕОНОРА: Уискито е от мен.

СВЕТЛА: Леле, кой знае колко е скъпо. Едни дънки.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Ами ожени се и ти за моряк. Живот ще си живееш.

ЕЛЕОНОРА (*настръхва*): Какво искаш да кажеш?

ЛЕЛЯ ГИНКА: А, нищо, нищо.

ЕЛЕОНОРА: Не, не, кажи какво искаш да кажеш.

АНИ: Елеонора, стига де. Що се впрягаш.

ЕЛЕОНОРА: Ани, ти трай. Живот съм си живяла. Да ти пикая на живота.

СОФКА: Ще отида да видя какво прави Станка.

СВЕТЛА: (*пуска касетофона*) Слушайте сега. Страхотна касета.

ЕЛЕОНОРА: Не, не, ти кажи какво искаш да кажеш.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Виж какво, моето момиче...

ЕЛЕОНОРА: Не съм твоето момиче. Не с такъв номер.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Ами ти най-после ще ме принудиш да кажа...

КРАСИМИРА: О, я стига. Елеонора, каня те на танц.

ЕЛЕОНОРА: Не, не, кажи какво ще те принудя да кажеш... Хайде кажи го де.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Само това... Улица „Сливница” номер 53. Тавана. Това стига ли ти, или да продължа?

Пауза.

ЖЕНЯ: Лельо Гинке.

ЕЛЕОНОРА: Охо! Тя ме е следила. Вижте я, бе, вижте я хубаво. Тя ме е следила. И с какво право! Питам я с какво право!

АНИ: Лельо Гинке, не е красиво.

ЕЛЕОНОРА: Какво се учудваш, бе Ани. Тая дето ти звъни анонимно по телефона, сигурно е снаха й. Може мъжът ти и нея да я е чукал и сега да си откъщава.

Пауза.

ЖЕНЯ: Елеонора!

СВЕТЛА: Лельо Гинке, къде!

ЛЕЛЯ ГИНКА: Без мен (*тръгва*).

ЕЛЕОНОРА: (*в гърба ѝ*) Хайде, отиди да пратиш телеграма на мъжа ми. Да ти дам ли адреса: Анверс, Белгия, името на кораба го знаеш, главния механик. Побързай, защото в другиден заминават за Лондон.

СВЕТЛА: Това е вече върхът на всичко. Що разваляте празника сега.

СОФКА: (*влиза*) Имате ли валериан. Станка плаче.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Къде е?

СОФКА: В тоалетната.

Леля Гинка излиза.

СОФКА: Сама си го търсеше. То бива, бива игра на гордост, ама този път прекали... Какво сте се наежили? Какво има?

ЕЛЕОНОРА: Празнуваме, бе.

ЖЕНЯ: Софче, имаш ли отварачка?

СОФКА: В чантата ми е... Аз ще се върна при Станка (*излиза*).

Пауза.

ЕЛЕОНОРА: Бабите излязоха.

АНИ: Това за снаха й не биваше да го казваш.

ЕЛЕОНОРА: Айде сега, и ти ли.

АНИ: Щото тази мадама, дето звъни по телефона, аз много добре ѝ знам гласа. И ще я хвана. Гарантирам. (*На Светла.*) Какво ти каза преди малко?

СВЕТЛА: Остави сега, де... Дай да си караме фиестата.

АНИ: Кажи, кажи.

СВЕТЛА: Все същите глупости, дето си ги знаеш.

АНИ: Казвай.

СВЕТЛА: Дай си ухото.

АНИ: А, не! Кажи го пред всички. Аз тайни нямам.

СВЕТЛА: Даде един телефон.

АНИ: Какъв телефон?

СВЕТЛА: Забравих номера.

АНИ: А, не с този номер.

СВЕТЛА: Забравих го, бе, честен кръст.

АНИ: 86-19-53, нали?... И какво ти каза? Че мъжът ми е там, нали? Само, че мъжът ми е в командировка, ясно ли ви е. И ще се върне на двасти, ясно ли ви е?

ЖЕНЯ: Ясно е, бе Ани, що се впрягаш. Лъже колкото си иска.

КРАСИМИРА: Те на мъжа ми колкото звънят, и какви анонимки пишат. Ако им обръщаше внимание, досега да е уволнил половината си подчинени. Те са цяла мафия, бе. Анонимисти.

АНИ: Ето, вие сте свидетели. Сега ще проверим. (*Тръгва към телефона.*)

ЖЕНЯ: Недей сега, де. Защо да си разваляме настроението.

АНИ: Значи ти мислиш, че мъжът ми е там, така ли? Сега ще се убедиш. Вземи слушалката.

ЖЕНЯ: В нищо не искам да се убеждавам. Невъзможна си.

АНИ: Не, аз тази работа няма да я оставя така (*набира номера*).

Всички напрегнато чакат.

Заето... Пак ще опитаме.

СВЕТЛА: Мазохистка!

АНИ: (*настървено*) Да, да, сега ще се убедите. Ей сега (*набира номера*).

КРАСИМИРА: Какво?

АНИ: Пак заето (*разплаква се*).

ЖЕНЯ: Е защо ревеш сега?

ЕЛЕОНОРА: Аз ако въртя телефоните във всяко пристанище, къде ще му излезе края. Ние с моя сме се разбрали – две години всеки прави каквото си иска. Събираме валута за колата и вилата и после живот... Искаше да ме върже с дете, ама аз категорично го елиминирах.

ЖЕНЯ: Че как го елиминира?

ЕЛЕОНОРА: Да не съм патка като тебе. Има си сто начина. Ти в кой месец си?

ЖЕНЯ: В петия.

ЕЛЕОНОРА: Не ти личи. Как в петия, бе, нали сватбата ти беше през януари?

СВЕТЛА: Какво значение има. Защо се заяждаш?

ЖЕНЯ: Заяжда се, защото ми завижда.

ЕЛЕОНОРА: Кой? Аз?

ЖЕНЯ: Да, ти.

ЕЛЕОНОРА: Сбъркала си адреса.

ЖЕНЯ: Може. Само, че аз никога няма да превърна любовта си в сделка. Никога. Не любов, а спестовна каса. Колко долара спестихте вече.

ЕЛЕОНОРА: Има-няма десет хиляди. Как ти се струва. Художничето ти колко картини продава на година? Купува ли му някой въобще картините?

КРАСИМИРА: Опа! Играта загрубя.

АНИ: Ти знаеш ли какви картини има мъжът й. Аз нали съм ги виждала.

ЕЛЕОНОРА: Къде си ги виждала?

АНИ: На изложба, къде.

ЖЕНЯ: Недей, Ани. Той още не е участвал в изложби.

ЕЛЕОНОРА: Сигурно си ходила в ателието му тогава.

АНИ: Мръсница.

ЖЕНЯ: Недей, Ани. Остави я.

Пауза.

СВЕТЛА: Пък мене за ВИТИЗ ме подготвя един артист от театъра. Избрал ми е страхотни материали. Монолог на Нина Заречная от „Чайка”. Баснята ми е от Банчо Банов. И стихотворение от Стефан Цанев (*рецитира*).

Да бъде хлябът бял не е достатъчно.

Да имаме пари – не е достатъчно.

Да имаме коли – не е достатъчно.

Да имаме вили – не е достатъчно.

Да имаме валута – не е достатъчно...

ЕЛЕОНОРА: Да имаме мъже не е достатъчно... Стига си дрънкала глупости, не можеш ме ядоса.

СВЕТЛА: Стефан Цанев да пише глупости. Ти чуваш ли се какво приказваш. Това е най-яръстният млад поет.

КРАСИМИРА: Нали му слушах рецитала с мъжа ми. Е, прекалява пък! И такова стихотворение нямаше.

СВЕТЛА: Точно такава не, но подобно, в същия дух.

КРАСИМИРА: И какъв млад поет. 50-годишен.

СВЕТЛА: Най-хубавата възраст за един мъж.

ЕЛЕОНОРА: Татко ти на колко е?

СВЕТЛА: На 50. Ама държи.

ЕЛЕОНОРА: Какво държи? Бика за рогата?

АНИ: Хайде за рога да не говорим. (*Върти нервно шайбата на телефона.*) Свободно!!...

Всички замират. Влиза Станка. Без да каже нито дума сяда пред касата и започва да брои парите.

АНИ: Никой не се обажда. Излезли са.

ЖЕНЯ: Кой са излезли.

АНИ: Не ме ядосвай. Той и оная.

ЕЛЕОНОРА: Нали е в командировка.

АНИ: В командировка е (*пак набира*).

Влиза Софка.

СОФКА (*на Елеонора*): Защо си обидила леля Гинка. Искан да си ходи.

ЕЛЕОНОРА: Аз да съм я обидила?! Всички чуха – тя започна първа.

СОФКА: Ани, остави вече телефона. Може да ни търсят (*тайно сочи с глава Станка*).

АНИ: Никой не се обажда. Това е.

Затваря телефона. Влиза леля Гинка. Демонстративно си облича палтото. Тръгва. Спира я телефонният звън. Всички застиват. Колебание коя да вдигне слушалката.

СВЕТЛА: (*редовен абонат*) Ало! Да, спестовна каса, обаче приключихме... (*Шепнешком на другите.*) Той е. (*В слушалката.*) Коя Петрова? А-а, Станка ли?... Кой, пак Иван ли се обажда?

СОФКА: Страшна телепатка съм.

Станка ѝ сочи юмрук в зъбите.

СВЕТЛА: Ами, че тя... Момент да проверя (*оставя слушалката*).

ЛЕЛЯ ГИНКА: Обади се, иначе аз ще се обадя.

СТАНКА: Кажу, че съм излязла... Да си гледа работата... Ако иска чак толкова пък – да идва.

СВЕТЛА: Вие кога възнамерявате да дойдете?... Аха, не възнамерявате! Защо?... Аха... Ами тогава защо се обаждате?

ЛЕЛЯ ГИНКА: Дай го на мене (*взема слушалката*). Добър вечер... Аз съм колежка на Станка... Гинка. Гинка Станчева... Не артистката... Какво обичате?... Станка си отиде, защото ѝ стана лошо. Викахме линейка. Бърза помощ... Не знам какво ѝ е състоянието... Не, няма високо кръвно... И сърцето ѝ е в ред. Здрава е, абсолютно е здрава. Желязно здраве има... Каква бъбречна криза, бъбреците ѝ са като по часовник... Удар?... Никакъв

удар, просто малка нервна криза... Шизофрения?... Я не се излагайте. Вие как сте със здравето? Нервите Ви в ред ли са?... А сърцето?... Бъбреците Ви как са?... Простата обажда ли се вече?... Да си извадите медицинско... Ще ѝ кажа, да... Нейното е готово от два месеца... Ами от както е дала обявлението. Кара шофьорски курсове... Чака ред за кола, да. Номерът ѝ излиза догодина... Други сведения да искате?... Утре пристигате? Ще ѝ предам... В колко часа?... Направо у тях?... Ще говоря с шефа да я пусне по-рано от работа... Какъв интимен въпрос?... Добре де, питайте!... Снимката... Снимката е правена също преди два месеца... Как ще е преди десет години. Глупости... Как откъде знам. Ами, че аз лично съм я фотографирала... С фотоапарат „Смяна”. Само, че тя на живо е много по-хубава. Никакви бръчки.. Не си я боядисва... Ще видите – има точно три бели косъма зад лявото ухо за доказателство... Значи утре Ви чакаме. Не аз, тя ще Ви чака, говоря от нейно име... Ще я убедя, разчитайте на мен. Довиждане.

Тържествено затваря телефона.

СВЕТЛА: Ура! Капитулира.

ЖЕНЯ (*целува Станка*): Честито.

АНИ: Трябва да се подготвиш.

КРАСИМИРА: Мога да услужа със служебната кола на мъжа ми.

СОФКА: За какво ѝ е кола?

КРАСИМИРА: Да го посрещне на гарата.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Той си има кола човекът. „Вартбург”.

ЕЛЕОНОРА: От мене бутилка уиски.

СОФКА: На снимката е много представителен мъж.

СВЕТЛА: 46. Най-хубавата възраст.

СВЕТЛА: Ще му пусна ей тази касета. Стиви Уондър.

АНИ: А бе ти що се пъхаш дето не ти е работа. Жената сама ще си го посреща.

СВЕТЛА: Добре бе, нали все пак ще ни го представи.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Не стана дума за публично представяне. Той иска лична среща с нея. „Искам лична среща – каза – последна и окончателна”.

Говорят за Станка, сякаш нея я няма.

СОФКА: И моят мъж едно време тъй ми каза: Чакам отговор, вика, последен и окончателен.

ЖЕНЯ: А ти?

СОФКА: А аз... Какво аз. Три години ходехме.

ЕЛЕОНОРА: Къде ходехте.

СОФКА: По улиците ходехме, къде. Вие тази дума не я знаете. Да „ходиш” с някого. Ей така. Ходиш, ходиш, ходиш, стигнем до някъде и после обратно, пак ходиш, ходиш, ходиш...

ЕЛЕОНОРА: Нямали сте квартира, където да се... да си легнете, де.

СОФКА: Две квартири – свободни. Студентски. Ама ние там не влизахме. Ходехме си и си говорехме на „Вие”.

КРАСИМИРА: Три години?

СОФКА: Три години.

КРАСИМИРА: Стига ма. Ще ме спукаш.

АНИ: Софче, измисляш, признай си.

СОФКА: Ваша работа.

СВЕТЛА: Добре, де. А после?

СОФКА: Какво после?

СВЕТЛА: Той ти каза: Чакам отговор – последен и окончателен. А ти?

СОФКА: Една вечер, на осемнайсти октомври хиляда деветстотин шейсет и шеста година ми вика: „Чакам отговор – последен и окончателен. Това в трети курс, преди изпита по счетоводство. Той – така – опрян на парапета на паметника на Цар Освободител, точно пред Народното събрание.

ЖЕНЯ: А ти?

СОФКА: И аз... Аз какво?

АНИ: Ти какво му каза.

СОФКА: Имам изпит, му казах, десет въпроса не съм преговорила.

КРАСИМИРА: Стига, ма, ще ме спукаш.

ЖЕНЯ: Защо, бе. Тогава така е било прието.

СОФКА: Какво искаш да кажеш. Че сме били толкова залупени ли?

ЖЕНЯ: Не, бе, просто сте имали комплекси.

ЕЛЕОНОРА: Инфантилизъм.

СОФКА: Айде, де. Кой ти каза. Кво знаете Вие, бе. Че ти знаеш ли какво стана после? Че като ме награби оня ми ти скромнен Пенчо, че като ме нацелува, че като ме намачка. Чакай, викам, бе ти луд ли си. Не чакам, вика, три години съм чакал, повече не мога.

СВЕТЛА: И това пред Народното събрание?

СОФКА: Пред Народното събрание.

ЖЕНЯ: И после?

СОФКА: После го прибраха за дребно хулиганство. Тогава много прибираха за дребно хулиганство. Аз протестирам, обяснявам, той обаче – ни думата, мълчи и сам влиза в колата. На другата вечер се вдигнах и отидох в квартирата му. И като почнахме... За една седмица си отвзехме трите загубени години. Станислав ни е от тогава. Затуй е такъв луд. Представяте ли си, още заяк, а пък да вземе да излезе от казармата без разписана книжка. Баща му щеше да получи инфаркт. И хукна с колата да го връща, кой знае какво е станало.

СТАНКА: Липсват сто лева.

Това е толкова внезапно, че всички забекват.

СТАНКА: Липсват сто лева.

Всички мълчат.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Как така липсват.

СТАНКА: Ей така. Сто лева. Точно сто.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Да няма грешка?

СТАНКА: Никаква грешка няма. Три пъти проверих.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Дай да проверим заедно (*тръгва към нея*).

СТАНКА: Не се приближавай! Никой да не приближава до касата.

Всички по местата си.

ЕЛЕОНОРА: Ха сега де.

СОФКА: Станче, ти си изнервена. Провери пак.

СТАНКА: Липсват сто лева, казах. Никой да не излиза. (*На Красимира.*) Не пипай чекмеджето.

КРАСИМИРА: А стига, ма. Ще ме спукаш. Трябва да си взема чантичката.

СТАНКА: Подай я насам.

КРАСИМИРА: Какво?

СТАНКА: Подай я, казах.

КРАСИМИРА: Ти мене... Аз да не съм... Слушай... Сега ще се обадя на мъжа ми.

СТАНКА: Дай си чантата. И всички да си дадат чантите.

ЛЕЛЯ ГИНКА: И аз ли?

СТАНКА: И ти.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Добре. Ето, заповядай.

СТАНКА: Сложете ги до телефона.

СВЕТЛА: Ами аз като нямам чанта.

СТАНКА: С тебе отделно.

ЖЕНЯ: Станке, ти сериозно ли?

СТАНКА: Особено пък с тебе – най-сериозно.

ЖЕНЯ: Защо пък с мене?

СТАНКА: Знаеш защо.

ЖЕНЯ: А-а, ти мислиш... Дето услужих на клиента... Ами ние с леля Гинка... Тя е свидетел...

ЕЛЕОНОРА: Аз до касата изобщо не съм се приближавала.

АНИ: И аз.

СОФКА: Не вярвам някоя от нас... Не е възможно.

СТАНКА: Може би са се изпарили? Ей така... Фют... Във въздуха? А бе вие на луда ли ще ме правите? Използвахте ми положението. Десет минути рева в тоалетната и вие... Не ви е срам.

КРАСИМИРА: Само не говори в множествено число.

СТАНКА: Коя е? Да си признае. Иначе ще ме принудите да ви бъркам в чантите.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Ами бъркай! Щом до там сме я докарали, бъркай. Аз имам точно 12 лева и 45 стотинки. Ще ми стигнат до заплата.

СВЕТЛА: Аз имам само едно левче.

АНИ: Аз пък не помня колко имам, но не са повече от 20.

ЕЛЕОНОРА: Долари да си изгубила? Щото в портмонето ми се намират. Умряла съм ти за възливиците левове.

СОФКА: Не ни обиждай валутата. От нея си вадиш хляба.

КРАСИМИРА: Аз имам около 1800 лева.

Пауза.

Да... Около 1800. Мъжът ми сутринта взел премии и на обяд ми ги даде... Да не ги мъкне със себе си... Какво сте ме зяпнали.

СТАНКА: Ще си признае ли доброволно тази, която ги е взела, или...

ЕЛЕОНОРА: Или какво?

ЖЕНЯ: Честна дума, 250 лева му преброих на човека 20 x 10, 8 x 5 и 5 x 2. Леля Гинка е свидетел... Честна дума. Лельо Гинке, кажи й.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Какво да й казвам, тя и мене ме подозира. Нека провери, че да миряса.

СТАНКА: Добре... Чантите после. Чантите накрая.

ЕЛЕОНОРА: Да не искаш да кажеш, че ще ни претърсваш?

СТАНКА: Как позна? Точно това смятам да направя. Щом тази, която ги е задигнала 100-те лева, не си признава, сърдете се на нея.

ЕЛЕОНОРА: Айде стига, ма. За сто лева. Недей се излага.

СТАНКА (*истерява*): За сто лева? Ти знаеш ли какво са за мене сто лева, ма пикло? Лесно ти е на тебе с твоите долари. За едни възливи сто лева, нали? Кой сега живее само от една заплата, нали? Ами аз живея, например. Аз живея само от една заплата. И изплащам заем за жилище, и ток, и телефон, и цепя стотинката на две. Ти знаеш ли, ма пикло, какво са за мене сто лева? Че аз тези сто лева не мога да ги спестя за пет месеца, ма. Нали виждате, бе, нали виждате, нали всеки ден сте свидетели. Хората внасят по десет, по двайсет, по трийсет хиляди. За тях сто лева са нищо. Мен милиони са ми минали през ръцете. Всеки ден – пари, пари – броя пари, давам пари, вземам пари, пак броя пари – а в къщи цепя стотинката на две. Какво ме гледате, бе? Нали ще посрещам утре годеник от Лом. Архитект е човека. Префърцун! С какво ще го посрещна! А? Че аз тези сто лева от къде ще ги възстановя, а? Ще му кажа: виж какво сега, дай ми сто лева на заем да ги възстановя (*плаче*). Тази, която ги е взела да й изсъхнат ръцете.

СВЕТЛА: (*нажалена*) Не, наистина, ако някоя от вас ги е взела, да си ги върне.

КРАСИМИРА: Ти защо се изключваш от нас. Какво искаш да кажеш? Че само ти си вълн от подозрение? Ако е въпрос, ти цял ден се въртиш насам-натам, включително и около касата.

СВЕТЛА: Е, това е вече върхът на всичко.

АНИ: *(на Красимира)* Искаш да кажеш, че ти не си се приближавала до касата?

КРАСИМИРА: Не съм се приближавала.

АНИ: Айде де.

КРАСИМИРА: Стига, ма, ще ме спукаш. Какво ти става.

ЕЛЕОНОРА: Аз, например, съм се приближавала до касата. И какво? Като ревеше годеницата в кенефа и аз минах от там. И ти. Ти също мина. И тя. И като подреждахме за фиестата, всяка мина от там. Колко му е да ги свие за нула време. И Софка също мина.

СОФКА: Станка ме познава. Петнайсет години работим заедно.

АНИ: Няма „познава”. Ако ще се претърсваме, да се претърсваме.

СТАНКА: *(внезапно)* Отворете си чекмеджетата. Първо чекмеджетата.

Настъпва тишина. Станка минава покрай всяка една поотделно и методично претърсва чекмеджетата. Нищо не намира.

СТАНКА: Така... А сега – палтата. *(Към Елеонора.)* Не мърдай! Всички палта са на закачалката, нали?

ЛЕЛЯ ГИНКА: Моето си е на гърба ми.

СТАНКА: Твоето накрая.

Методично претърсва палтата като вади и връща обратно в джобовете най-различни неща. От джоба на Елеонориното палто изважда някаква кутийка.

ЕЛЕОНОРА: Това са ми противозачатъчните хапчета.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Сигурно ще ходиш в Анверс при мъжа си.

ЕЛЕОНОРА: Позна.

Станка привършва с палтата.

СТАНКА: Така... А сега, колкото и да ми е неприятно, ще се наложи да ви претърся. Всяка една поотделно. Излезте в салона. Софке, ще ги викаш една по една и ще следиш да не влизат в тоалетната.

КРАСИМИРА: Охо, Софка, ще ѝ бъде пазвантина.

ЖЕВЯ: Мене ми се пишка. Какво да правя.

ЕЛЕОНОРА: Ще се стискаш.

ЖЕНЯ: Не мога. В петия месец съм.

СОФКА: Нека Женя мине първа.

ЕЛЕОНОРА: Така де, бременните имат предимство.

АНИ: Претърсвай ни заедно. Защо да излизаме?

СТАНКА: Казах – поотделно. Излезте.

Светла се разплаква.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Хайде, Светле, да излезем.

Излизат една по една.

СТАНКА (на Софка): Ти ги дръж под око.

СОФКА: Ясно.

Остават Жения и Станка. Жения цялата трепери.

СТАНКА: Жения, моето момиче, кажи ми сега ти ли взе парите? Хайде признай си честно. Знам, че си ти... А, Жения. Няма да те издам на другите. Сигурно те е срам да си признаеш пред тях... Няма да кажа на никого, честна дума... Разбирам те. Нова си. Млада си... И аз така, едно време, като започвах... Изпадах в шоково състояние. Толкова много пари на куп да ми минават през ръцете... Знам го миличка какво е, много добре го знам... Хайде, Жения, хайде пиленце, признай си. Грехота е. Дете ще имаш.

ЖЕНИЯ: Лошо ми е, Станке. Ох, лошо ми е.

СТАНКА: А-а, не така. Само не така. Не с този номер.

ЖЕНИЯ: За какво ми са... Имаме си. Стигат ни. Светозар рисува. Купуват му картините... За какво.

СТАНКА: Лъжеш. Сега пък лъжеш. Нали си ни казвала – никой не му купува картините, как ще караме с дете на една заплата... Ето, точно защото започна да лъжеш, затова ще те претърся. Не исках да те унижавам, ама сега ще те претърся.

ЖЕНИЯ: Мене ти няма да ме унизиш. Ти себе си ще унизиш. Хайде претърсвай. Претърсвай, де.

Станка започва да я опипва бавно и дълго.

Разбирам те. И те съжалявам. Ах, да знаеш как те съжалявам. Защото аз съм щастлива, аз имам мъж, обичам го, и той ме обича, и не съм сама, и нищо че нямаме квартира, че бебето ще го отгледаме на тавана, сред миризмата на терпентин и бои... Търси, търси... И тук търси. Ох, нещо мръдна... От двайсет дена рита... Светозар е сигурен, че ще е момче. Светозар. На татко си... Търси, защо спря. Аз никак, ама никак не ти се сърдя. Все пак аз си позволих да ти бъркам в касата... Хайде сега, защо плачеш... Мога да ти дам назаем, събираме за мотопедче „Симсон”, имаме 430 събрани. И на Зарко му приеха две картини в окръжната изложба. Може да ги откупят. Ще ти дам, не се обиждай... Ох, лошо ми е. Ще ме пуснеш ли до тоалетната.

СТАНКА: Само ми кажи... Честно... Леля Гинка ли ги взе? Кажи, да не обиждам другите.

ЖЕНИЯ: Нищо не съм видяла, не ми ли вярваш?

СТАНКА: Сърдиш ли ми се?

ЖЕНЯ: Не, нали ти казах. И можем да ти услужим още тази вечер. Не са в книжка. В папките с графиките на Светозар ги държим.

СТАНКА: Не ти ща парите.

ЖЕНЯ: Пускаш ли ме?

СТАНКА: Що питаш. Бягай, ще се напикаеш.

ЖЕНЯ: Благодаря ти. Много си добра (*целува я*).

СТАНКА: Много съм добра аз. Ей туй ми е лошото... Кажу на Софка да прати шефката.

ЖЕНЯ: Мога ли да си взема чантата?

СТАНКА: Взemi я.

ЖЕНЯ: Няма ли да я провериш?

СТАНКА: Няма.

ЖЕНЯ: Страшно си добра... Ето, аз ще ти покажа (*отваря чантата*).

СТАНКА: Казах, няма нужда.

ЖЕНЯ: Ето, 28 лева. Пуснали са вълнени ризи на карета.

СТАНКА: Мъжки ли?

ЖЕНЯ: Мъжки. Знаеш ли му номера?

СТАНКА: Ти сега какво, подиграваш ли ми се?

ЖЕНЯ: Извинявай... Аз тръгвам... Може, нали?

СТАНКА: Десет пъти ти казах – махай се.

ЖЕНЯ: Красимира ли да влезе.

СТАНКА: Тя.

Женя излиза. Появява се Софка.

СОФКА: Леля Гинка, настоява да пусна първо нея.

СТАНКА: Нека си настоява. Викай шефката.

Влиза Красимира.

КРАСИМИРА: Е, сега какво? Ще ме претърсваш ли? Имаш ли гейгеров брояч?

СТАНКА: (*разперва пръстите*) Това са ми броячите. Вади парите.

КРАСИМИРА: Кои пари?

СТАНКА: Тези в чантата.

КРАСИМИРА: Премията на мъжа ми?

СТАНКА: Именно.

КРАСИМИРА: Дадено (*вади тестето от чантата*). Ето...

Станка с професионален жест хваща тестетата. Отделя трите, които са с ленти.

СТАНКА: Така... Тези тук са три по петстотин – хиляда и петстотин (*записва*). Останалите колко са?

КРАСИМИРА (*нахално*): Не знам. Преброй ги.

СТАНКА: Как не знаеш? Нали каза, че са хиляда и осемстотин.

КРАСИМИРА: Казах около хиляда и осемстотин. Точно колко са, не знам.

СТАНКА: Значи, не знаеш?

КРАСИМИРА: Не знам.

СТАНКА: Ами в такъв случай отделям сто. И въпросът е приключен.

КРАСИМИРА: Я ми дай парите.

СТАНКА: Не пипай, че като ти светна един. Крадла!

КРАСИМИРА: Как си позволяваш ти, ма. С кого говориш.

СТАНКА: Знам аз с кого говоря. С една крадла говоря.

КРАСИМИРА: Ще ми платиш ти за тези думи. Ох, как ще ми платиш (*тръгва към телефона*). Ще извикам милиция.

СТАНКА: Извикай, извикай.

КРАСИМИРА: Ама първо ще извикам мъжа си.

СТАНКА: Ай си глей работата. С мъжа си ли ще ме плашиш. И какво ще ми направи мъжа ти? Най-много да ме уволни. Ами резила? Целият град ще научи, че жена му е крадла.

КРАСИМИРА: Ей сега ще видиш ти. Ей сега ще видиш (*набира номер*). Секретарката на Мутафчиев... Ленче, аз съм. Къде е мъжа ми?... Нищо няма, бе, обаждам се да го чуя... Празнуват вече? И къде празнуват?... В стола? И ние празнуваме. Честит осми март – забравих. Я го извикай... По спешност... Няма нищо тревожно, бе. Ти що не празнуваш?... А-а, чакаш международен разговор от Швейцария... С фирмата. Ами излъжи го, че го викаш за международния... Не можеш? Ами я ми кажи тогава колко му е премията?... Не знаеш? Как да не знаеш... Не го проверявам, питам само така... Двеста лева?... Какви двеста лева... А-а, дал двеста лева на шофьора... За какво?... Не знаеш... Какъв подарък? Никакъв подарък не ми е давал... Няма, бе, няма да те издам, все едно че не си ми казвала. И колко му е цялата премия? Не знаеш. Не знаеш или не искаш да кажеш... Я го извикай тогава... Как да не можеш да излезеш от стаята... Тръгвай веднага!... Я не ми дръж такъв език. Ти даваш ли си сметка с кого разговаряш. Ще изхвъркнеш като тапа от службата (*тръшва слушалката*). Затвори. Аз ще я науча нея. Какво искаш от стара мома. Дъртофелница (*съобразява гафа, на Станка*). Извинявай.

СТАНКА: Моля... А сега какво ще правим?

КРАСИМИРА: Взимай парите и толкова.

СТАНКА: Значи признаваш, че си ти?

КРАСИМИРА: Не искам разправии.

СТАНКА: Не искаш разправии?

КРАСИМИРА: Не искам... Той двеста лева похарчил за подарък, неизвестно за коя, аз сто лева няма да ти дам.

СТАНКА: Значи един вид подаяние, а? Подаяние. Виждате ли, ние шефовете, ние от хайлайфа можем ей така да подхвърляме сто лева, без да ни мигне окото... Ей така... Сто лева, сякаш са пет стотинки. Че ти мене за пет стотинки ли ме имаш?

КРАСИМИРА: Както искаш. Дай ми тогава парите.

СТАНКА: Няма да ти ги дам, докато не установя колко са били и колко са сега.

КРАСИМИРА: Виж сега, дай да говорим с добро.

СТАНКА: Че аз с лошо ли говоря?

КРАСИМИРА: Моля ти се, не ща да се раздува тая работа. Не сме случайни хора тук.

СТАНКА: Признаваш ли?

КРАСИМИРА: Е, ако призная, какво?

СТАНКА: Ще извикам другите и ще им се извиня. На колене ще им падна. Как ще ги гледам после в очите?

КРАСИМИРА: Ще им кажеш, че аз съм крадла?

СТАНКА: Ще им кажа.

КРАСИМИРА: Тая няма да я бъде.

Телефонът звъни.

СТАНКА: Не пипай... (*Вдига слушалката.*) Слушам... А-а, другарю Мутафчиев... Една нейна колежка. Не, тя излезе за малко... Благодаря... Всички сме тук, празнуваме, много е весело. При вас също, нали? Мога ли да Ви помоля за една справка. (*На Красимира.*). Не се приближавай... Вие сте й дали днес на обяд премията си, нали така, а пък тя я остави на съхранение в касата. И сега, вижте какво смешно недоразумение, новата колежка, касиерката, ги объркала с другите пари, нашите, не нашите – държавните, на спестовната каса искам да кажа. И тъй като Красимира не знае колко са, Ви търсеше да направим справка, че да Ви ги отделим... И Вие не знаете? Как не знаете? (*Смее се.*) Не сте се интересували? Хубава работа – да не си знаете парите. Ще попитате счетоводителя? Ами той не празнува ли?... Прави отчети. Правилно. Да, чакам.

КРАСИМИРА: Искам лично да чуя.

СТАНКА: Трай... (*Приготвя се да пише.*) Колко? Момент... (*Записва.*) Значи 2185 лв. И 40 стотинки с удръжките. Благодаря Ви.

КРАСИМИРА (*грабва телефона*): Слушай, Косьо, ти за коя си дал двеста лева на шофьора да й купува подарък?... Кой ми каза? Ще ти кажа аз кой ми каза... лично си го избрал, брех да му се не види... Шофьорът само го купил, така ли?... И къде го занесъл?... Лъжеш... Дал си му ключа?... Що му даваш ключа от къщи, бе?... Какъв цвят?... Ау, ти си луд, аз зелено не нося. Ти да не си вече пиян, какво все се хилиш... Я, не ми затваряй. Чакай малко... (*Слага слушалката.*) Затвори. Купил ми глупака рокля от бутик за двеста лева. И то зелена.

СТАНКА: Така... Значи 2185 лева. Да преброим.

Брои. Красимира я гледа напрегнато.

КРАСИМИРА: Колко са?

СТАНКА (*объркана*): 1896.

КРАСИМИРА: Стига, ма, ще ме спукаш. Ами къде са останалите треста?

СТАНКА: Двеста за роклята.

КРАСИМИРА: Двеста за роклята. Ами другите?... Ти нали си отдели сто лева.

СТАНКА: Нищо не съм отделяла. Всичко е тук.

КРАСИМИРА (*подозрително*): Не съм такава да те претърсвам.

СТАНКА: Защо, претърси ме.

КРАСИМИРА: Къде може да са... Да съм изхарчила чак пък 90 лева за нула време?... Чакай сега, какво купих?... Да бе... Възможно е... Напълно е възможно, извинявай.

СТАНКА: Кажи на Софка да извика оная шушумига, артистката.

Красимира прибира парите в чантата.

СТАНКА: Я си обърни джобовете.

КРАСИМИРА: Стига, ма, ще ме спукаш... Ето... В Софка ли е ключа от външната врата?

СТАНКА: Никой няма да излиза. Ще стоите и ще чакате.

КРАСИМИРА: Както кажеш. (*От вратата вика демонстративно.*) Да влезе Светла Димитрова Асенова.

СОФКА: (*показва се*) Станке, не мога да ги удържа. Бесни побеснели са.

СТАНКА: Какво правят?

СОФКА: Елеонора ги навива да ми вземат насила ключа. Не мога повече.

СТАНКА: Ти приятелка ли си ми?

СОФКА: Знаеш, че друга приятелка нямаш.

СТАНКА: Искам да ти го напомня.

СОФКА: Влез, Светле.

Светла влиза. Мълчат.

СВЕТЛА: Не е честно.

СТАНКА: Кое не е честно?

Светла не отговаря.

СТАНКА: Кое не е честно, питам? Това, че откраднахте парите? Или това, че си ги търся?

СВЕТЛА: Аз, ако бях на твое място, никога нямаше...

СТАНКА: Доизкажи се, де. Никога нямаше да се излагаш по този начин, нали? А крадлата? Тя не се ли излага?

СВЕТЛА: То си е за нейна сметка.

СТАНКА: И утре пак да краде, така ли? Днес сто, утре петстотин. Къде ще му излезе края? Не я ли хвана сега, отиде коня в рязката.

СВЕТЛА: Ти лично, в мене съмняваш ли се?

СТАНКА: Не се съмнявам.

СВЕТЛА: Ами тогава?

СТАНКА: Тогава ти ще ми кажеш.

СВЕТЛА: Какво да ти кажа?

СТАНКА: Кой взе парите.

СВЕТЛА: Е, това е вече върхът на всичко. Отде да знам.

СТАНКА: Знаеш ти. Точно ти знаеш.

СВЕТЛА: От къде на къде.

СТАНКА: Виж, Светле, да говорим честно, нали така. Ти си нова тук, нали така? Стажантка си от един месец. Днес си тук, утре те няма. Ние сме си свикнали една с друга. Толкова сме свикнали, че не си обръщаме внимание, нали така. А ти ни наблюдаваш, нали така. Интересни сме ти, бройкаш ни.

СВЕТЛА: Ако ви бройкам, то е, защото артистът, дето ме готви за ВИТИЗ, ми е казал да наблюдавам хората. Да следя жестове, мимики, походки, реакции. Това ще ми трябва, когато стана артистка.

СТАНКА: Правилно. Кой е този артист.

СВЕТЛА: Тайна.

СТАНКА: Умряла съм ти за тайната. И да ми кажеш, не го знам.

СВЕТЛА: Ти на театър не си ли ходила.

СТАНКА: А, ходила съм, ама не на тукашния театър. На Стояна Мутафова съм ходила.

СВЕТЛА: Стоянка Мутафова си е Стоянка Мутафова. Но и нашите артисти...

СТАНКА: Остави ги сега артистите. Знаем ги аз артистите. Редовни клиенти. Толкова заеми сме им давали. Та да се върнем на въпроса. Значи следиш жестове, мимики, нали така?... И като следиш, какво забеляза? Аз отидох при телефона, нали така. Говорих. През това време Женя отиде на касата. После извика леля Гинка, нали така. Тя ли взе парите?

Светла мълчи.

СТАНКА: Не искаш да кажеш... Да видим какво стана после. После аз излязох, нали така. И тогава кой се приближи до касата? Парите – на открито. На въздух... Кой беше? Елеонора ли? Или Ани? А? Мълчиш... Защо не искаш да ми кажеш, ма?... Защо? (*През плач.*) Ма ей толкоз ли не ти трепва сърцето за мене? Какво съм виновна аз, че си търся правото?

СВЕТЛА: Ти мене предателка ли искаш да ме направяш. Да клепам другите?

СТАНКА: А-а, значи знаеш. Знаеш, а си траеш... Кажи знаеш ли коя е? Кажи... Знаеш ли?... Казвай... Кажи, ма Светле... Моля ти се, ма... Казвай, ма, кучко проклета.

СВЕТЛА: Това е вече върхът на всичко.

Тръгва.

СТАНКА: Чакай. Не мърдай... Ти ли си, ма?

Светла не отговаря.

СТАНКА: Ти си!...

СВЕТЛА: Аз съм.

СТАНКА: Значи ти си?

СВЕТЛА: Аз съм, де. И какво?

СТАНКА: Къде са парите?

СВЕТЛА: У мен са. Ела си ги вземи.

СТАНКА: Обърни се.

Претърсва я.

Защо се гавриш с мене, ма?

Залепя ѝ шамар.

СВЕТЛА: Това няма да ти го простя. Ще го помня цял живот. Мене баща ми не ме е удрял.

СТАНКА: Ти ли взе парите?

СВЕТЛА: Аз.

СТАНКА: Къде са?

СВЕТЛА: Глътнах ги.

СТАНКА: (оглупяла) Как така ги глътна?

СВЕТЛА: Ами ей така. Заедно с едно парче баница. Дъвках, дъвках и ги глътнах. Знаеш ли колко са вкусни.

СТАНКА: Къде ти е чантата?

СВЕТЛА: Нямам чанта. Аз този шамар няма да ти го простя. Докато съм жива. Това да си го запишеш на... Където искаш си го запиши. Няма да ти го простя никога.

Излиза. Станка сядна на стола и не знае какво да предприеме. Влиза Софка.

СОФКА: Станче, какво става? Коя е следващата?

СТАНКА: Остави Софче, няма смисъл.

СОФКА: Как така. Щом сме почнали, ще караме до край.

СТАНКА: Нямам нерви повече. Не мога.

СОФКА: Елеонора е, сигурна съм. Тези дето се държат най-нахално, са най-съмнителни.

СТАНКА: Аз се отказвам... Проклех я. Моите клетви – когото съм проклела, все са го настигали.

СОФКА: А-а, не може така. Три да претърсиш, другите да оставиш. Не може, обидно е.

СТАНКА: За кого?

СОФКА: За трите. Остават потърпевши.

СТАНКА: Имаш ли седалгин?

СОФКА: Имам.

СТАНКА: Дай ми де.

СОФКА: В чантата ми е.

СТАНКА: Ами дай ми, какво чакаш?

СОФКА: Тя нали е там.

СТАНКА: Къде там?

СОФКА: При другите чанти.

СТАНКА: Хайде сега, глупости.

СОФКА: Не са глупости.

СТАНКА: Ти сега какво... Ай си глей работата.

СОФКА: И мене наравно с другите. Дружбата си е дружба, службата...

СТАНКА: Ти на това служба ли му викаш?

СОФКА: Баш служба си е. В момента аз съм ти милицията. И нямам право на привилегии. Не ща така. Наравно с другите. Те и без това ме намразиха.

СТАНКА: Знам. Заради мене.

СОФКА: Заради тебе аз съм готова на всичко. Ти как ми помогна оня път. Хиляда и петстотин – всичките ги изтегли като го строихме апартамента. И ти ги връщах на части. Три години. Без лихви. Коя щеше да го направи?

СТАНКА: За какво ми бяха – сама като кукувица.

СОФКА: Вече няма да си сама. Утре човекът ти пристига. Сто лева са това. Хайде остави ги стоте лева, ами какво ще каже шефът? Случаят вече не може да се скрие. Елеонора дрънка, че ти сама си ги свила, и нарочно разиграваш този театър.

СТАНКА: Така ли?

СОФКА: Ти сега да не вземеш да кажеш.

СТАНКА: Ай си глей работата. Значи така дрънка.

СОФКА: Стига, де. Нали я знаеш каква е цапната в устата.

СТАНКА: Ще ми дадеш ли седалгин или сама да си го взема?

СОФКА: Сама си го вземи.

СТАНКА: Защо? А-а, за да претърся и твоята чанта. Ей това вече ме довърши.

Леля Гинка нахлува бурно.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Не ви ли е срам. Питам, не ви ли е срам.

СОФКА: От какво, ма лельо Гинке?

ЛЕЛЯ ГИНКА: Няма ли да сложиш край на тази комедия.

СТАНКА: Кой, аз ли?

ЛЕЛЯ ГИНКА: Да, ти.

СТАНКА: Аз да сложа край? Аз, дето сама съм откраднала парите, нали? А пък обвинявам вас, за прикритие? Аз дето нарочно разигравам театър?

СОФКА: (*измъква се*) Аз излизам.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Поне от белите ми коси не те ли е срам?

СТАНКА: Не с тези изтъркани лафове. И на мен половината ми коса е бяла.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Аз дъщеря нямам. Със снаха ми знаеш как стоят нещата. Ти ми беше като дъщеря.

СТАНКА: Недей, ще ме разплачеш.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Имам една година до пенсия и край на предаването. Ще си сложа камък на врата и – в морето. Живот ли е моето.

СТАНКА: Живот си е твоето. Моето не е живот. Когато те виках да дойдеш да живееш при мен, ти защо не дойде. Кажи де, защо не дойде? Защото моето не е живот.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Вярно, твоето не е живот и аз съм ти го казвала хиляда пъти. Кой те накара да пишеш до „Поглед”? Аз те накарах. Ама на твоето му се вижда края. А на моето? Я ми кажи ти – аз, майката, под един покрив със сина – отделно да се храня, отделни чинии, отделни вилици, отделен хладилник да имам, отделен електромер... Е, отделна тоалетна няма как да имам, затуй ще се избием със снахата.

СТАНКА: Знам, знам. Всичко това го знам. Не й обръщай внимание.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Как да не й обръщам внимание. Впрочем, аз внимание не й обръщам, ами тя ми обръща внимание.

„Обръщам ти внимание, вика, че тайно ползваш нашата тоалетна хартия. Бърши си задника с твоето топче, вика, нашето не го закачай”. Това ми кажи сега какво е.

СТАНКА: Ами сина ти като е... хайде да не казвам думата.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Сина си не мога да упрекна. Обича я. Луд е по нея. Пощурила го е. То си е закон божи. Майка ми тъй казваше, горката: „Гинке, запомни го от мене: „Мъж заради жена и майка затрива”... Не мога да я гледам тая хубостница, от пръв поглед не се харесахме и край. Не мога да я търпя органически. Пуши като комин. Пие като смок.

СТАНКА: Хайде сега.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Е, добре, де, не се напива. Деца не ще докато не завършела висшето си образование. Кой я знай къде хойка.

СТАНКА: Е, стига, де! Нали проверихме случая. Никъде не хойка момичето. Бачка си, учи си задочно. Ама и ти не се търпиш да ти кажа право. Не се търпиш ти. Хайде, махай ми се от главата.

Пауза.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Да се махам ли?

СТАНКА: Да се махаш.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Че как да се махна? Нали е заключено?

СТАНКА: Кажи на Софка да ти отключи.

ЛЕЛЯ ГИНКА: После да не остане парсата у мене.

СТАНКА: *(с досада)* Няма, бъди спокойна.

ЛЕЛЯ ГИНКА *(отива при касата)*: Ето, описала съм сумата: 20 x 10, 8 x 5 и 5 x 2. Женя ги брои пред мене два пъти. Точно 250... Ето ми и палтото... Сега. В жилетката имам бележка за ток, това са билети за автобус...

СТАНКА: Що не си свалиш роклята?

ЛЕЛЯ ГИНКА: *(след пауза)* Искаш ли?

СТАНКА: Щом толкова настояваш.

Леля Гинка се изопва като ударена през лицето. Гордо разкопчава две копчета. Станка я хваща, тласка я към вратата.

СТАНКА: Хайде, хайде, измитай се. Измитай се, че не се траеш.

ЛЕЛЯ ГИНКА: А-а, не. Няма да се измитам. Тук ще стоя докато не ми се извиниш. Публично пред всички. Иначе ще те дам под съд за обида.

СТАНКА: *(развеселена)* Че ти ако ме дадеш под съд, съдът ще те осъди, ма главо-о, главо глупава. Кой ти дава право без разрешение да бъркаш в чужда каса. Хайде дай ме под съд, де. Ти и сина си щеше да дадеш под съд, ако не бях аз да те спра. Да се излагаш пред хората.

Пауза.

Коя е чантата на Софка?

ЛЕЛЯ ГИНКА: Бялата.

СТАНКА: Отвори я!

ЛЕЛЯ ГИНКА: Защо?

СТАНКА: Дай ми един седалгин.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Тя защо не ти даде?

СТАНКА: Не иска. Иска официално претърсване като на всички.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Права е жената.

СТАНКА: Ще ми се пръсне главата.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Аспирин Баер помага ли ти?

СТАНКА: Имаш ли?

ЛЕЛЯ ГИНКА: Вземи два... Сега глътни само един, нали имаш гастрит. Да ти донеса ли вода?

СТАНКА: Кажи на Софка.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Ако питаш мене, онази дете все за чукане говори, тя е. Нищо, че има долари. Те тези, дете най-имат, са най-лакоми.

СТАНКА: Нея ще оставя за десерт.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Че то коя друга остана? Само Ани.

СТАНКА: Кажй й да дойде.

Лея Гинка излиза. Станка слага в устата си хапчето и го сдъвква като прави кисела физиономия. Взема в ръка бялата чанта на Софка, гледа я известно време и пак я оставя. Влиза Ани с чаша вода. Станка пие. Неловка пауза.

АНИ: Не ми стига другото, ами сега и това... Мога ли първо да се обадя по телефона.

СТАНКА: Обади се.

АНИ: Няма да вдигнат слушалката, знам си аз. Пък нали не ми се дава възможност да проверя на място.

СТАНКА: Кой не ти дава възможност?

АНИ: Как кой? Ти. Нали си ни заключила.

СТАНКА: Хайде върти, де, какво чакаш?

АНИ: Какво чакам. И аз не знам какво чакам.

СТАНКА: Ти да не би да й вярваш на тази дето те разиграва по телефона? Ако е вярно, защо не си каже името.

АНИ: А той защо два пъти на ден се бръсне. От три месеца. Сутрин и вечер.

СТАНКА: Много хубаво. Бръсне се човека.

АНИ: Преди защо се бръснеш само сутрин. А сега – и вечер. Точно като е нощна смяна.

СТАНКА: Шофьорите на таксите ги задължават да се бръснат. Кога си виждала небръснат шофьор на такси. Те даже и вратовръзки ги карат да носят.

АНИ: Няма такова нещо. Нали проверих.

СТАНКА: Къде провери?

АНИ: Звъннах на диспечерката. Няма такова нещо. Бръснеш се два пъти в началото, когато се залюбихме. После – веднъж, после на два дни един път. И сега, изведнъж – пак. Сутрин, вечер, сутрин, вечер – пред огледалото. Сигурно онази има моята кожа. И защо точно сега се появи този глас. И телефон ми даде. И адрес. И каква е тази командировка за един месец на Елените? Мобилизирали ги били за французите. Да ги карат с автобуси на екскурзии. Той си прави френските екскурзии, пък аз тук... И на всичкото отгоре сега и тези сто лева.

СТАНКА: За стоте лева – отделно. Ще въртиш ли?

АНИ: Няма да се унижавам. После ще отида направо на адреса. „Батак” 8. Само, че името й не ще да каже.

СТАНКА: Ами, ако е блок. Как тогава ще намериш апартамента?

АНИ: Нали знам телефона, ще питам.

СТАНКА: Ами хайде, отивай.

АНИ: Да отивам?

СТАНКА: Отивай.

АНИ: Ама на другите ще кажа, че си ме претърсила.

СТАНКА: Ай си глей работата, кажи им каквото искаш.

АНИ: Не е правилно да се цепя от колектива.

СТАНКА: Глей си работата, казах.

АНИ: Ако мислиш, че е Елеонора, лъжеш се. Гарантирам за нея. Непрекъснато е била до мене. Я, по-добре ме претърси да сме си на чисто.

СТАНКА: Щом искаш да ти е чиста съвестта.

АНИ: Искам.

Станка демонстративно небрежно я опипва. Внезапно спира.

СТАНКА: Това какво е?

АНИ: (*стресната*) Кое?

СТАНКА: Извинявай, ама тук шумолят хартийки.

АНИ: Какви хартийки?

СТАНКА: Нещо като пари.

АНИ: Какви пари? (*Вдига ръце.*) Извади ги, де.

Ани бърка в горното джобче на самото си.

Не там. Във вътрешния джоб.

АНИ: Какво може да е? Това сако не съм го носила от сума време. А-а, това ли?... (*Смутена.*) Това е плик.

СТАНКА: Отвори го.

АНИ: Защо?

СТАНКА: Да видим какво има вътре.

АНИ: Писмо. Лично. Ето виж.

СТАНКА: До поискване?

АНИ: Надявам се, че няма да го четеш.

СТАНКА: Гледай да не го прочете мъжа ти.

АНИ: Глупости... Ученическа работа. Десет години от завършване на гимназията. На 24-ти май миналата година. Какво си ме зяпнала? Събрахме се, манифестирахме, после на ресторант, на сутринта: чао, чао... Нищо няма. Поиска да ми пише. Петю, ма, ученическата ми любов... След десет години. И аз му викам, щом толкова настояваш... Кво сега? В къщи ли да ми пише?

СТАНКА: Ще въртиш ли телефона?

Пауза.

АНИ: Не ти ли е неудобно?

СТАНКА: От кое?

АНИ: Дето надничаш в чужди джобове и в чужди тайни?

СТАНКА: Ами на тебе не ти ли е неудобно да ни занимаваш с любовниците на мъжа си. Света вода ненапита.

АНИ: Ти да не си ми светила. Откъде знаеш как стоят работите?

СТАНКА: Ей от тези работи останах стара мома аз. Тъкала Станка на два стана. Пък аз – на три едновременно. И все избирам. И все с големи претенции... Слушай, ей, пази авторитета на мъжа си. Иначе ще те ритне под опашката.

АНИ: Съвети от тебе не ща.

СТАНКА: Като не щеш, солени ще ги ядеш.

АНИ: То си е моя работа. Мога ли да си взема чантата?

СТАНКА: Извади й съдържанието.

АНИ: Ето.

Изсипва я цялата.

СТАНКА: Отивай при другите и ще чакаш.

АНИ: Ще чакам, разбира се. Този сеир не е за изпускане. Да видим как ще претърсиш приятелката си Софка. Бас държа, че тя ги е свила.

СТАНКА: Не плямвай, ами кажи на моряшкото маце да заповяда.

АНИ: Дадено. Чао.

Елеонора влиза със свойствения си непукизъм.

ЕЛЕОНОРА: Добър вечер... Може ли да вляза?

СТАНКА: *(постепенно започва да се впряга)* Ти ще влезеш, ами да видим как ще излезеш.

ЕЛЕОНОРА: Тук май ще става убийство. Линч. С патлак или с кама? Или ще ме треснеш по главата със сметачната машина на Софка?

СТАНКА: Може и това да стане.

ЕЛЕОНОРА: Имай предвид, че ще се съпротивлявам. Тези ножички за нокти са остри колкото си искат. Хладно оръжие – в самолета редовно ми ги прибират. Охраната умре да ме претърсва. Или съм суперподозрителна или съм суперсъблазнителна?

СТАНКА: Да ти имам самочувствието.

ЕЛЕОНОРА: Ти самочувствие имаш. Данни нямаш, данни. Едно птиченце ми каза, че си била девствена.

Това е удар под лъжичката.

СТАНКА: Ела тук.

ЕЛЕОНОРА: Не, ти ела тук.

СТАНКА: Ела тук, защото не отговарям.

ЕЛЕОНОРА: Ти не ме гледай, че съм 48 килограма. Адски съм тренирана. Една година карам курс по аеробик.

СТАНКА: Ще те смлят с аеробика барабар. Събличай се.

ЕЛЕОНОРА: Кой?... Аз? Аз пред жена не се събличам. Аз съм нормална.

Станка тръгва към нея.

Не ме пипай. Не понасям жени да ме пипат.

СТАНКА: На оня таван колко мъже те пипат?

Това е обратен удар под лъжичката.

ЕЛЕОНОРА: От къде знаеш? От онази дъртачка ли?

СТАНКА: Целият град знае.

ЕЛЕОНОРА: Умирам от смях като чуя да казват „целия град”. Знаете ли, какво е „целият град”. Целият град това е загубена Станка и изкуфяла Гинка. Те са общественото мнение, те са целият град.

СТАНКА: Това понятие „морал” ти случайно да си го чувала?

ЕЛЕОНОРА: Ти ли ми говориш за морал? Ти?... Ти, която сви от касата сто лева, прибра си ги в джоба и почна да претърсваш нас за прикритие... Морал. Това е твоят морал.

СТАНКА: Е, това исках да чуя. Каж ми го в очите, стига си го дрънкала зад гърба ми.

ЕЛЕОНОРА: Ето, казвам ти го в очите. Докажи ми обратното.

СТАНКА: Моля. На разположение съм. Можеш да ме претърсиш. Ама после аз тебе.

ЕЛЕОНОРА: А-а, не. Има си закон за тая работа. За обиск трябва прокурорско съгласие. У нас личността е неприкосновена. То, ако можеше така – всеки да претърсва ближния си, по цял ден щяхме само да се претърсваме, вместо да работим. Крадат бе, крадат. Крадат, та чак ушите им плющят. Крадат и внасят. И хем внасят, хем крият под дюшека. По миризмата познавам къде са си крили пачките – под дюшемето ли, в гардероба ли, или в кацата за зеле.

СТАНКА: Ти къде ги скри?

ЕЛЕОНОРА: В сутиена. На работа съм винаги със сутиен – сигурно скривалище. Що пари съм отмъкнала по сутиенен път. Ей сега ще ти демонстрирам. Само че с музика (*пуска касетофона*). Да влезе публиката. Без публика стриптийз не правя (*отваря вратата*). Влезте всички. Влезте, влезте. Станка ме кара да се събличам гола пред нея, пък мене ме е срам. Затова искам публика.

Влизат една по една, мълчаливо наблюдават. Станка не мърда, обърнала гръб. Отгук нататък Елеонора изстрелва думите в ритъма на музиката и танца с интонацията на дисководещ.

Генерална репетиция за следващия номер (*разкопчава копчетата на сакото си едно по едно*). Стриптиз на площада. Пред очите на целия град. Сред всеобщо оплюване от страна на общественото мнение (*свалила е сакото си и го е запокитила по посока на Станка*). Какво е стриптийз? Вид обиск. Обиск на тялото. Обиск на душата (*танцувайки изхлузва*

полата си). Гледай, Светле, и се учи. Ще ти потрябва за ВИТИЗ. Стриптийз аеробик. Стриптийз натюр. Паниран стриптийз по моряшки (*измъква пуловера през главата си*). Печена кълка от стриптийз (*събува едната обувка и я вдига към лицето си като чаша*). Коктейл от алкохол и стриптийз с бял любовен сок и черни вечерни сълзи. Стриптийз на улица „Сливница”, номер 53, тавана (*събува другата обувка и се заема с чорапогащника*). Стриптийзът пред любимия не е стриптийз. Стриптийзът пред любимия човек е сваляне на змийска кожа, освобождаване от лъжата. Безплатен стриптийз. Скъпо платен стриптийз. Внимавай, Женя. Смъртоносен стриптийз... Защото аз го обичам. Стриптийз от любов (*тя е вече само по едно късо комбинезонче*). И ще се оженя за него (*запъхтяна, едва диша*). Но първо трябва да се разведе. И той ще ме убие като се върне. Стриптийз-харакири с моряшки нож. Средновековна драма. Мадам, ето Ви кесията (*измъква през презрамката на комбинезончето сутиена си и го хвърля към Станка*). Туш... Барабани... Следва девствения пояс. Къде си рицарю на печалния долар да ти го хвърля в лицето...

Свлича се на земята и се разревава като малко дете. Светла спира касетофона.

СТАНКА (*крещи през плач*): Махайте се... Махайте се всички... Не ви ща парите. Не ви ща съжалението. Нищо не ви ща... Не мога повече. И аз съм човек. И аз имам нерви. Не мога повече.

Разревава се. Излиза навън.

Зловеща пауза...

Леля Гинка покрива лежащата на земята Елеонора със сакото ѝ. Софка тръгва към вратата.

КРАСИМИРА (*внезапно*): Софке, ти ли взе парите?

Всички погледи се вторачват към вцепенената Софка.

АНИ: Тя е. Няма друг начин. Тя е.

КРАСИМИРА: Бързаш да се измъкнеш. Къде го дават така.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Претърсете я.

ЖЕНЯ: Недейте... Не бива така...

АНИ: Защо да не бива. Всички – в къпа, тя – чиста. Хайде, Светле, претърсвай.

СВЕТЛА: Защо пък аз? Софке, кажи поне една дума.

КРАСИМИРА: Хайде, Ани. Двете ще я претърсим.

Тръгват към Софка предпазливо, сякаш към стълб с високо напрежение. Тя мълчи и не мърда. Претърсват я – отначало страхливо, после все по-настървено. През това време Елеонора се надига от пода, наметната със сакото и се замъква до стола в ъгъла... Нищо не намират.

КРАСИМИРА: Коя ѝ е чантата?

ЛЕЛЯ ГИНКА: Бялата.

СОФКА (*най-после проговаря*): Чантата ми не пипайте. Чантата ми няма да пипате.

Опитва се да тръгне, но Красимира я хваща джелатски за ръката. Ани взема чантата и я изсипва. Разпиляват се куп лекарства – шишенца, хапчета, ампули в огромно количество. Цяла аптека. Всички изумяват. Софка беззвучно се разплаква.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Болна ли си, ма Софке? От какво си болна?

Светла прибира лекарствата. Жения взема чантата и ѝ я подава.

АНИ: Извинявай.

КРАСИМИРА: Ако е нещо сериозно, да те пратим в София.

ЕЛЕОНОРА (*все още замаяна*): Има валутна аптека, мога да ти услужа.

СОФКА (*хълца*): Дойде ми критическата-а... В критическата съм вече. Свърши се...

Пауза.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Кое се свърши, ма. Нищо страшно няма. Питай мене за тези работи.

КРАСИМИРА: Всички това ни чака.

АНИ: И как разбра?

СОФКА: Спря ми вече три месеца.

ЖЕНИЯ: Да не си бременна?

СОФКА: Глупости.

ЖЕНИЯ: Ние със Светозар, например, разбрахме чак на третия месец.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Ходи ли на лекар?

СОФКА: Срам ме е.

ЛЕЛЯ ГИНКА: И кой ти предписа тези лекарства?

СОФКА: Чета медицински книги. Като луда.

ЕЛЕОНОРА (*включва*): Какво гълташ?

СОФКА: Успокоителни. Диазепам, елениум, рудотел и разни други, не им помня имената. Имам позната аптекарка.

ЕЛЕОНОРА: Противозачатъчни глътала ли си?

СОФКА: Никога.

ЕЛЕОНОРА: Те това е!

ЖЕНИЯ: Това всичкото да го изхвърлиш на боклука. Ще повредиш плода. Абсолютно е забранено.

СОФКА: Какъв плод. Ти луда ли си. На 43 години.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Млада си още. Ще го родиш.

СВЕТЛА: Една жена в блока роди на 48. Цезарево сечение. Пълно упойка. Двайсет години нямаха деца и изведнъж – роди.

АНИ: Има такива случаи.

ЖЕНЯ: Защо с цезарево? Аз започвам курс по безболезнено раждане. Чиста работа.

СОФКА: (*не се знае смее ли се или плаче*) Вие луди ли сте? Как ще съм бременна? Синът ми войник, аз – бременна. Вие акъл имате ли?

ЕЛЕОНОРА: Не го махай. В никакъв случай не го махай.

СОФКА: Мислите ли, че е възможно? Как ще отида на преглед. Ще умра от срам.

ЖЕНЯ: Абсолютно сигурна съм. Утре ще те заведе при моя гинеколог. Пенсионер, но работи на половин бройка.

СОФКА: Ще му счупя главата на моя. Ами да... Точно така, сетих се кога е станало... Главата ще му счупя. Не го е срам. Дърт пергиш, да ме излага пред хората. Като му кажа, ще го втресе... Станка къде е?

ЕЛЕОНОРА: Тя ли ти пушна тази муха за критическата?

СОФКА: На нея нищо й няма, но все ми говори на тая тема.

СВЕТЛА: Сигурно пак плаче в тоалетната.

Пауза.

ЖЕНЯ: Къде ли могат да изчезнат парите?

Връщат се в реалността.

КРАСИМИРА: Слушайте... да не е шефът? Точно той е. Защо днес се измъкна рано-рано?

АНИ: Да, бѐ.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Шефа не закачайте. Осми март е. Дискретен човек – остави ни да празнуваме по женски. За тебе всички шефове – крадци. Мъжът ти нали е шеф – да не би да бърка в касата?

КРАСИМИРА: Я, не се заяждай.

ЖЕНЯ: (*импулсивно*) Предлагам да съберем сто лева. Аз имам 28.

АНИ: Това е идея... Аз имам 20.

Започват да ровят в портмонетата.

ЕЛЕОНОРА: Имам 42.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Трябва по равно. Седем сме. Сто делено на седем прави 14 лева и 30 стотинки. Аз имам 12. Коя ще ми даде на заем 2 лева?

СВЕТЛА: Аз имам само едно левче. Още съм на родителска издръжка.

КРАСИМИРА: Ето ви сто лева.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Стига глупости. Казах по равно.

КРАСИМИРА: Добре де, по равно. Утре ще ми ги върнете. Давам кръгло сто за улеснение.

СОФКА (*охлажда ентузиазма им*): Не си правете илюзии. Тя няма да ги вземе.

Пауза.

АНИ: Защо да не ги вземе?

КРАСИМИРА: Така е, няма да ги вземе. Ще ни ги хвърли в лицето. Опитвах вече този номер.

ЖЕНЯ: Ами тогава?

СВЕТЛА: Сигурно няма пукнат лев. А утре пристига архитектът от Лом.

СОФКА: Оставете на мене. Аз ще оправя работата.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Как ще я оправяш?

СОФКА: Ще кажете, че сте ги намерили в моята чанта. Всички сте претърсени, само аз не съм.

ЖЕНЯ: Ти си луда.

ЕЛЕОНОРА: Има резон.

КРАСИМИРА: Какво ти става, ма. Ще ме спукаш.

АНИ: Не съм съгласна.

СВЕТЛА: Това е вече върхът на всичко.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Ами как ще се гледате в очите после?

СОФКА: А утре, вдругиден, а след години? Как ще се гледаме всички в очите. Представяте ли си – цял живот да се гледаме накриво. Случаят трябва да приключи.

ЖЕНЯ: И ти се жертваш за общото спокойствие? Не мога да приема такова нещо.

АНИ: А тебе как ще те гледаме в очите?

СВЕТЛА: Аз лично не мога да издържа и ще кажа. Такава лъжа не мога да крия.

ЕЛЕОНОРА: По-добре аз да си призная. На тебе няма да ти повярва.

СОФКА: Ще ми повярва. Само на мене ще повярва. И ще ми прости, сигурна съм.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Ако не ти прости?

СОФКА: Ако не ми прости... ще изляза в отпуск по майчинство и пак ще ми прости. Първи приятелки сме все пак. Послушайте ме, само това е изхода. Знам какво да й кажа. Щом вие не искате, аз сама ще й кажа... Звъни ли се?

Наистина се чува звънец. Упорит, продължителен.

СВЕТЛА: Кой може да бъде.

КРАСИМИРА: Мъжът ми е. Свършили са празнуването, а ние още не сме го започнали.

СОФКА: Божичко, да не са от милицията?

АНИ: Защо от милицията?

СОФКА: Мъжът ми редовно кара със 120. Отпраши за казармата като луд. Ох, да не са катастрофирали със сина ми.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Пепел ти на езика.

Звънът продължава. Влиза Станка с мокра коса и лице – плискала се е на чешмата.

СТАНКА: Не чувате ли, че се звъни. Отваряйте де, какво чакате?

ЖЕНЯ: Това трябва да е шефа. Върнал се е на проверка.

СВЕТЛА: Това ако не е артистът, дето ме готви за ВИТИЗ, на. Разбрахме се да ме вземе оттук по някое време.

Звънецът спира. Чува се бясно хлопане.

ЕЛЕОНОРА: Ужас... Мъжът ми се е върнал внезапно.

ЖЕНЯ: Страх ме е... Лошо ми е.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Хайде сега, де. Нищо няма... Софке, дай ключа. Ще отида да видя. Мене специално няма кой да ме търси.

Леля Гинка излиза. Напрегната пауза.

Появява се младо момче – в официален костюм, с глуповат вид, около 25-годишно. Елеонора изпищява и се загръща със сакото си. Светла сконфузено събира дрехите ѝ от пода. Леля Гинка щръква зад момчето с ключа в ръка.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Ще счупи вратата. Станке, тебе търси.

СТАНКА: Мене?

ЛЕЛЯ ГИНКА: *(говори от името на момчето, което вдървено стои пред осемте жени)* Искан личен разговор. Насаме.

СТАНКА: Не го познавам. Как се казва?

ЛЕЛЯ ГИНКА: Не казва как се казва.

СВЕТЛА: Да не носи новини от Лом?

ЛЕЛЯ ГИНКА: И аз го питах за същото. Не казва от къде е. Изобщо нищо не казва.

ЖЕНЯ: Да не е глухонямо горкото?

КРАСИМИРА: Кажете какво обичате.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Нали ти казах, иска разговор насаме.

АНИ: Сигурно е някой кандидат от „Поглед”. Ей, малкия, закъснял си. Вече сме ангажирани.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Хайде да изчезваме *(на момчето)*. Опитай ми баницата.

Жените се изнизват една по една. Момчето се опитва да не гледа полуголата Елеонора, която минава край него. Сега са сами със Станка.

СТАНКА: Какво има?

Момчето изважда от джоба си спестовна книжка и ѝ я подава.

Какво е това?

Станка разгръща книжката. В нея има пари. Обзема я тъмно подозрение.

Какво мълчиш като пукал. Какво е това?

МОМЧЕТО: (*смутено отхапва парче баница*) Грешка.

СТАНКА: (*смъртно уплашена*) Каква грешка?

МОМЧЕТО: В книжката пише.

СТАНКА: Какво пише в книжката?

МОМЧЕТО: 220.

СТАНКА: (*проверява*) Е?

МОМЧЕТО: А сте ми дали 320.

Какви ли не мисли минават през главата на Станка в този момент. Тя съска шепнешком.

СТАНКА: Лъжеш... Обирай си крушите.

МОМЧЕТО: Как така ще лъжа. От къде на къде ще лъжа.

СТАНКА: Вземай си парите и да те няма.

МОМЧЕТО: Това не са мои пари. Дали сте ми сто лева повече. Бяхте нещо разстроена – случва се.

СТАНКА: Не е вярно. Нали си проверих касата. Точна е до стотинка. Аз такива грешки не правя.

МОМЧЕТО: Не може да бъде.

СТАНКА: Ай си глей работата... Отивай си да не викам милиция.

МОМЧЕТО: Защо милиция? Каква милиция?

СТАНКА: След 18 часа тук е забранено да влизат външни лица. Сега ще те арестуват... Поемай! (*Подава му книжката с парите.*)

МОМЧЕТО: Прибрах се вкъщи, без да съм ги броил. И после – отварям – сто лева повече...

СТАНКА: Сигурно искаш да те пишат във вестника. Вестниците са пълни с такива случаи. Върнал изгубено портмоне. Голям героизъм. Върнал го да го пишат във вестника.

МОМЧЕТО: Добре тогава (*прибира си книжката и парите*). Извинявайте за безпокойството. Друг на Ваше място би ги взел без да му мигне окото... Довиждане. Оттук ли се излизаше.

Излиза. Станка стои вцепенена и не знае какво да предприеме. Влиза Софка.

СОФКА: Какво иска?

СТАНКА: Търси квартира. Някой му казал, че давам мазето под наем. Да не съм луда да си слагам таралеж в гащите.

Следва ужасно фалшив диалог между двете.

СОФКА: Трябва да ти призная нещо...

СТАНКА: Какво има? Да не си болна?

СОФКА: Не, бе, нищо ми няма... Не зная от къде да започна... Виж сега... Това ми е чантата, нали?... Отвори я!

СТАНКА: Пак ли започваш?

СОФКА: Тогава аз ще я отворя. Ето виж. Виж какво има вътре... Стоте лева... Извинявай, страшно съм виновна. Нещо ми стана. Превъртах. Взех ги докато беше навън. После ме досрамя да си призная. Искях да си призная, ама работата стана дебела и не посмях. Аз съм си клеptomанка по рождение. Болестно състояние. Крада от магазини, крада от гастрономи. Не мога да се удържа. Обещавам ти, че ще отида на психиатър. Да извикам ли момичетата да си призная. И да им се извиня. Те изобщо не са виновни.

СТАНКА: (*трескаво съобразява*) Сложи ги в касата.

СОФКА: Отгоре на всичко съм бременна.

СТАНКА: (*шашната*) Кой ти каза?

СОФКА: Нали сме говорили вече. Не е от критическата, сигурна съм.

СТАНКА: В кой месец може да си?

СОФКА: Ако седна да изчислявам, май-май в четвъртия. Голям резил. Комшиите ще умрат от смях.

СТАНКА: Хич да не ти пука.

СОФКА: И ти можеш да си родиш едно.

СТАНКА: Чукай на дърво. За парите пълен пас.

СОФКА: Нека да им кажа.

СТАНКА: Само да си посмяла.

СОФКА: Сега започваме ли празника?

СТАНКА: (*развеселена*) Викай девойките.

СОФКА: (*още по-весела*) Девойки-и... Влизайте. Започва фиестата.

Всички влизат изкуствено оживени. Светла пуска касетофона. Отварят швепсове, разливат уискито в пластмасови чаши. Разделят си баницата, нарязват кейка.

СТАНКА (*внезапно*): Спри музиката!

Светла уплашено спира касетофона.

Искам да вдигна тост. Елеонора, ако не възразяваш – с твоето уиски.

ЕЛЕОНОРА: Няма мое, няма твое, тук всичко е общо.

СТАНКА: Точно така. Оттук искам да започна... При нас всичко е общо, мъките ни са общи, проблемите ни са общи. Права ли съм?

Всички мълчат и чакат накъде ще избие речта на Станка.

Ето, моят случай например. Вие всички искахте да ми помогнете, така ли е? Да се свърши с моята самотия. Да си намеря човека, с когото да си доживея живота, нали така?

Напрежението расте.

Точно затова съм длъжна... това не може да ми забраните... да ви се извиня. На всяка една поотделно... На тебе, Жени, на тебе миличка, която чакаш дете, да ти се извиня за унижението, на което те подложих... На тебе, лельо Гинке, на белите ти коси, на изстрадалото ти майчино сърце... На тебе, Красимира, за обидната проверка, въпреки която ти искаше да ми помогнеш от личните си средства... (*Отпива от чашата, поема дъх.*) И нататък... На тебе, Ани, с твоите тежки семейни проблеми, за това, че си позволих да ти бъркам в душата, да се ровя в личния ти живот... На тебе, Елеонора, ти, която ми даде заслужен урок пред всички и ми отвори очите да се видя каква съм и до къде съм стигнала... Озверих се, забравих се... Точно така е (*отпива от чашата*). И нататък... Как ще ми простиш ти, Светле, за шамара по лицето? Ела тук, ела моето момиче, ела ми залепи една плесница, че да ми олекне...

СВЕТЛА: Не говори така, моля ти се, не говори така. Аз си го търсех този шамар. Все едно, че баща ми ме удари. Той без това колко пъти ме е бил все заради този ВИТИЗ. Дума не дава да се чуе.

Настъпва всеобщо умиление и разкаяние. Софка стои като препарирана.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Станче, нали си знаем дереджето, как да те упрекна... Хайде сега, не си го слагай на сърцето. Никой не е виновен. Такъв е живота... То твоето живот ли е...

АНИ: Прощавай, аз също много лошо те обидих. Ти си абсолютно права. Абсолютно. Прощавай.

КРАСИМИРА: Аз се държах обидно, не ти... Наврях ти в лицето шибаните си пари. Фукла. Стана шеф мъжа ми и се разфуках. Голямо чудо. Шеф. Днес го вдигат, утре го свалят. Всички знаем как стават тези работи.

ЕЛЕОНОРА: Каквото било – било. Тоз цирк, дето го направих... А бе, тури му пепел.

ЖЕНЯ: Слушайте, ама прекрасно е, че си говорим така... Никога не сме си говорили така... Аз ви обичам, всички ви обичам. Толкова сте добри, толкова сте... Не мога да си представя живота без вас.

СТАНКА: Благодаря ви, благодаря ви, благодаря ви... И на теб, Софке, благодаря...

Напрежението се връща.

За доблестта, че си призна. За вярното приятелство ти благодаря... За това, че отмъкна от касата парите, ти благодаря, и за това, че подло си

мълча, когато ми изпращаше една по една ей тези честни, благородни жени да ги претърсвам, ти благодаря. Ей за тези сто лева (*размахва ги пред тях*). Сто лева, за които щяхме да се избием.

Театърът става непоносим за всички.

А сега, хайде да празнуваме и все едно, че нищо не е било... Наздраве.

Дълга, мъчителна пауза. Никой не смее да мръдне. Станка лакомо отхапва от кейка. С пълна уста:

Яжте, де. Защо не ядете? Какво ви става?

ЖЕНЯ: Софке, кажи нещо... Кажи, защото аз ще кажа.

СТАНКА: Знам, и това знам. Софчето ще си има бебе. Ще си имаме две бебета. Да ни са живи и здрави. Наздраве за двете бебета (*налива си още, тие*). Елеонора, ще ти изпия уискито.

ЕЛЕОНОРА: Налей и на мене... А така... Виж сега какво. Хайде да не се правим на тапи. Парите аз ги свих... Аз ги свих и ги сложих в чантата на Софка.

СТАНКА: (*изглежда доста пияна*) Ай си глей работата. Кво значение има кой откъде ги е свил, кой къде ги е сложил, кой на кого ги е дал... Кво значение има. Важното е, че се намериха, нали така? Дай да си караме фиестата. Светле, пусни музика.

СВЕТЛА: Ама това не е честно... Не е честно.

СТАНКА: Кой ти гледа днес кое е честно и кое не е честно. Всичко е относително, е казал Айзенщайн.

СВЕТЛА: Айнщайн.

СТАНКА: Все тая.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Ти Софка не закачай. Софчето е голяма жена. Софчето заради нас реши да се пожертва.

КРАСИМИРА: Аз не бях съгласна.

АНИ: И аз.

СТАНКА: Кой не е съгласен? Против? Въздържали се? Няма Приема се с пълно болшинство. Ела, Софке, ела светицо, ела войнишка майко, да те целуна за опашатата лъжа.

СОФКА: Станче, моля ти се...

СТАНКА: (*сочи Елеонора*) Тя трябва да ти се моли. Тази блудница. Нея трябва да я изведем на площада, да й ударим сто тояги по голия задник, сто лева – сто тояги, да я залеем с нефта и да я запалим пред очите на целия град.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Не е тя. Стига вече... Не разбра ли, че не е тя.

СТАНКА: Ай си глей работата... Тя е. За едни въшливи сто лева – само тя е.

Всички крещят една през друга:

КРАСИМИРА: Не е тя.

АНИ: Елеонора нарочно ги плещи тези глупости.

СВЕТЛА: Не е тя, Станке, не е честно.

ЖЕНЯ: Елеонора, кажи й, че не си ти. Защо мълчиш? Кажи, защото аз ще кажа.

СОФКА: Аз ви казвах, аз ви казвах какво ще стане.

СТАНКА: Стоп (*видът ѝ е съвсем друг, абсолютно трезв*). Значи не е тя? Не е тя, нали така? Против? Въздържали се? Няма. Приема се с пълно болшинство. Не е Елеонора. Не е Софка. Нали така? Тогава откъде се появиха тези сто лева?... От къде? От въздуха? От дядо Господ?... Мълчите... Тогава аз ще ви кажа... Ах, колко сте трогателни. Просто ще ме разплачете (*към Красимира*). Особено ти, шефке. Че аз нали 15 години с пари работя, бе патки глупави. Нали тези пари от банка са излизали по ред на номерата. Нали всяка банкнота като всеки човек, си има единен граждански номер. Единствен, както правилно отбеляза Светлето... Че аз, ако не мога да позная десет банкноти по номерата, за какво съм касиер. Че аз, ако на седем жени не мога да позная номерата, за какво съм останала стара мома... Прибери си парите. Много лошо мнение имаш за мене. Чужди пари не вземам.

КРАСИМИРА: Аз... Не, моля ти се... Тези пари... Те не са мои.

СТАНКА: Не са твои? Ето ви сериите, ето ви номерата. Извади сега останалите от чантата. Да сравним последните две цифри. Тук са от 36 до 46. Хайде на бас за сто лева, че следващите са от 47 нататък... Нови новенички, прясно изфабрикувани. Прибирай ги – подаяния от шефове не приемам.

ЖЕНЯ (*изтърсва*): Тя ни ги даде назаем.

Пауза.

СТАНКА: На заем?... На кого? А-а, даде ви ги на заем. На всички. Прекрасните ми. Колко сте мили, колко сте благородни. Решили сте да помогнете на бедната си колежка. На нещастната самотница.

СОФКА: Аз ви казвах... Аз ви предупреждавах.

СТАНКА: Благодаря ти, приятелко моя, единствена. Само ти си ме защитила. Благодаря ти.

СОФКА: (*почти плаче*) Станке, моля ти се. Не мога повече. Не издържам.

СТАНКА: Отиди в тоалетната – има още валериан. Аз трябва да им кажа две сладки думи... Може ли да си наляя още малко за кураж, защото сега пък на мене краката ми се подкосяват (*трепери от вълнение*). Не усещате ли, че остана нещо за казване? Че нещо не сме наясно?... Че остана между нас една лъжица, сиреч една малка лъжа, която от лъжица стана

Лъжище. Ама ей такова голямо. Метър и шейсет и пет. Петдесет и осем килограма. Едно Лъжище в рокля номер 46 и обувки номер 37, което ви скрои един друг номер. Един много гаден номер. Това отвратително Лъжище не ви каза къде са въпросните сто лева... Мислите, че са тук? Не, милички, не... Няма ги тук и няма да ги има вече. Защото аз... от глупост... от срам пред вас... от страх...

Отвън се чува познатото бясно хлопане по външната врата.

Ай си глей работата, пристигат... Пристигат проклетите пари, да не му се надяваш. Връщат се... Какво ме гледате, хлопат на вратата. Сега ще ги видите с очите си.

Излиза. Жените не мърдат.

СОФКА: Горката Станка. Сега ми е ясно. Не й се сърдете.

Влиза момчето, запъхтяно, едва диша.

МОМЧЕТО: Добър вечер.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Добър вечер.

ЕЛЕОНОРА: Какво има, сладур ?

КРАСИМИРА: Ще му цапнеш ли едно уиски?

МОМЧЕТО (*заплашително*): Никакви такива (*оглежда се за Станка*). Къде е другарката? Къде е другарката, дето ми отвори?

АНИ: Спокойно, ей сега ще дойде другарката. Как се казваш.

МОМЧЕТО: Коста се казвам. Къде е тя?

КРАСИМИРА: Значи – Косьо. Като мъжа ми. Ти, Косьо, първо кажи какво има.

КОСТА: Не, първо тя да дойде. Никакви такива. Извикайте я веднага.

Софка излиза.

ЖЕНЯ: Почерпете се с баница.

КОСТА: Вече се почерпих. Хубаво се почерпих вече.

ЕЛЕОНОРА: Къде се почерпи, бе сладур? Всички ресторанти са заети. Днес е осми март.

КОСТА (*отминава я с мълчаливо презрение*): Защо се крие? Мене тя не може да ме метне. Кажете й веднага да дойде, иначе...

Софка влиза разтревожена.

СОФКА: Излязла е и е заключила отвън.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Отишла е да вика милиция. Само така. Значи ти си откраднал парите! Как не те е срам, бе. Млад човек!

КОСТА: Аз да съм ги откраднал? Аз? Да ги нямаме такива. Не стига, че се връщам, тикам ѝ ги в ръцете и отгоре на всичко – откраднал. Защо не ги иска? Каква е тая работа? Сто лева са това, не са десет стотинки. Пък и десет стотинки да са.

Жените почват да разбират. Споглеждат се.

Коя от вас ще ги вземе?

ЖЕНЯ (*развълнувана*): Коста, Вие сте страхотно момче... Вие сте чудесен.

ЕЛЕОНОРА: Що не отидеш да го разцелуваш?

СВЕТЛА: Защо се гавриш със всичко? Такива хора се срещат само на театър.

КРАСИМИРА: Стига ма, ще ме спускаш.

СВЕТЛА: Това не са мои думи. Това артистът, който ме готви за ВИТИЗ, го казва. Положителният герой е ахилесовата пета на нашата драматургия.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Седни, Коста, седни синко, седни да си починеш. Сигурно далече живееш?

КОСТА: Нямам време, бабо, за почивки. Ето ги парите, преброй ги и да бягам, че жена ми ме чака.

ЕЛЕОНОРА: Сладурът бил женен. Ще го изям (*подава му чаша*). Сигурно и деца имаш?

КОСТА: (*поема чашата механично*) Двечки. Едно от първия и едно от втория брак.

АНИ: Браво! Кога успя?

ЖЕНЯ: На колко сте години?

КОСТА: (*настъпателно*) На 24.

ЖЕНЯ: Колкото Светозар.

КОСТА (*подозрително*): Кой Светозар?

ЖЕНЯ: Мъжът ми.

АНИ: Мъжът ѝ е художник. Ти какъв си?

КОСТА: (*отпива*) Строител съм. Строителен техникум съм завършил.

КРАСИМИРА: Плочки поставяш ли.

КОСТА: Фаянс, теракота, вани, мивки. Златни ръце имам. Ще седна да се излагам аз за сто лева. Хайде, де!... Къде отиде другарката? (*Към леля Гинка.*) Бабо, брой парите и да изчезвам.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Не може.

КОСТА: Как да не може? Да ги нямаме такива.

СОФКА: Тя ще дойде, бъди спокоен. Отишла е по работа.

КОСТА: Аз да не съм без работа? Имам бира да купувам. И в 9 часа трябва да отида в аптека номер десет да взема прахчетата за бебето, по рецепта.

ЖЕНЯ: На колко месеца е?

КОСТА: Януари се роди. Реве та се къса. Нормално, ама Мичето се притеснява – нали няма опит. Колики, нормално, ама тя се плаши и може да й секне кърмата.

СОФКА: Да пие боза. Бозата много помага.

ЖЕНЯ: Няма такова нещо. Това са остарели методи.

АНИ: Аз моя го отбих още на втория месец. И преминах на хумана. Хуманата няма грешка.

КОСТА: И аз това й разправам. Сашко го захранихме с хумана. Ленчето не искаше да го кърми да не й се развали бюста.

СВЕТЛА: Ленчето или Мичето?

КОСТА: Ленчето – първата ми жена. Мичето не дава да се чуе това име вкъщи.

ЕЛЕОНОРА: И защо се разведохте?

КОСТА: Да ги нямаме такива. Будалкаш ли ме?

ЕЛЕОНОРА: Питам те най-сериозно.

КОСТА: Тръгна с друг. Нейна си работа.

ЕЛЕОНОРА: И ти сигурно си я пребил от бой?

КОСТА: Ами!... Интелигентни хора сме.

ЖЕНЯ: Вие много ли я обичахте?

КОСТА: А, бе, обичах я докато бях войник. Като излязох от казармата, вече не я обичах, ама мъжка дума – ожених се.

АНИ: Значи – ученическата ти любов?

КОСТА: Аха. Лапешка работа.

СВЕТЛА: Мичето на колко години е?

КОСТА: На 30.

КРАСИМИРА: А ти на 24?

КОСТА: Октомври ставам 25... Тази другарка май няма да дойде.

СОФКА: Ще дойде. Няма да ни остави заключени цяла вечер я.

ЕЛЕОНОРА: Ще ни остави като нищо.

КОСТА: Времето си тече-е, Мичето чака. Ще излезе през прозореца.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Не може. Всички прозорци са с решетки.

КОСТА: Втасахме я.

ЕЛЕОНОРА: Стой, бе сладур, не ти ли е приятно с нас?

КОСТА: Виж какво, другарко, първо – не ми викай сладур и второ – не съм дошъл тука да си карам кефа.

ЖЕНЯ: Все пак трябва да я почакате. Направили сте големия жест, направете и малкия... Моля Ви.

СВЕТЛА: *(да върви приказката)* Ходите ли на театър?

КОСТА: Мичето е луда за театър.

КРАСИМИРА: Тя каква е – блондинка, брюнетка?

КОСТА: Шанжан.

АНИ: Готина ли е?

КОСТА: (*срамежливо към Елеонора*) Прилича на тая.

ЕЛЕОНОРА: Значи готина мадама. Наздраве по тоя случай.

КОСТА: (*ние*) Наздраве.

СОФКА: А първото ти дете къде е?

КОСТА: При нас е, къде може да е. Аз сина си не го давам. Ленчето се омъжи, оня и без това не го иска. И Сашко не я ще. Той си знае Мичето и си й вика мама Мими... А-а, не мога да чакам повече. Девет без петнайсет. Ще затворят аптеката... Тая другарка, дето изчезна, защо не иска да вземе парите?

СОФКА: Ти сигурен ли си, че е станала грешка?

КОСТА: Да ги нямаме такива. Абсолютна грешка. Прибрах се вкъщи, без да съм ги броил и после, отварям книжката – сто лева повече. Връщам се – няма такава работа, вика, аз такива грешки не правя, касата ми е точно до стотинка, три пъти я проверявах.

КРАСИМИРА: Проверявала е, ама после заедно я проверихме. Наистина липсват.

КОСТА: Ясна е работата... Кажу, бе бабо, защо не искаш да ги вземеш? Давам ти ги пред свидетели.

ЛЕЛЯ ГИНКА: (*разгневена*) Стига с това „бабо”. Не съм ти никаква баба. Аз въобще не съм баба. Като стана баба ще те черпя. Тоз, на 24 – две деца вече натъркалял, моят още й уйдисва на акъла.

ЕЛЕОНОРА: Тъй, де. Що не вземе сам да си роди едно.

ЖЕНЯ: Сега на Запад работят по този проблем.

СОФКА: По кой проблем?

ЖЕНЯ: Мъжете да раждат вместо жените. Четох в „Паралели”. Вкарват плода и плацентата в корема на мъжа, той си носи бременността, и после го изваждат.

СВЕТЛА: От къде го изваждат?

ЖЕНЯ: С цезарево сечение.

ЕЛЕОНОРА: Има резон.

КРАСИМИРА: Стига, ма, ще ме спукаш.

АНИ: Те на Запад едни мъже...

ЖЕНЯ: В Англия са направили анкета. 19% от мъжете са съгласни. Само, че още не е пробвано. Имало много проблеми.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Че то, както е тръгнало – те, мъжете ще празнуват осми март.

КОСТА: (*развеселен и леко пийнал като останалите*) Че ние без това си го празнуваме. Днес ни пуснаха от работа два часа по-рано.

СВЕТЛА: Туй с мъжката бременност ми прилича на „Женско царство” от Ст. Л. Костов.

КОСТА: От кой?

СВЕТЛА: От Ст. Л. Костов. Има такава пиеса. Моят артист там играе главната роля. Страшен е.

АНИ: Ама това ли е той?

СВЕТЛА: Това.

АНИ: Един висок и черен. Прилича на Квазимодо.

СВЕТЛА: На Белмондо, искаш да кажеш.

АНИ: Че той е най-малко 50-годишен.

СВЕТЛА: На 46 е. Най-хубавата възраст за един мъж.

КРАСИМИРА: Женен ли е?

СВЕТЛА: Жена му не го разбира.

АНИ: Все жените не ги разбират... Трябва да се обадя по телефона.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Остави, недей се излага.

АНИ: Много ви е лесно на вас да разваляте хорските семейства.

СВЕТЛА: Нямам такива претенции. Разбрали сме се. Коста, Вие какво мислите за незаконната любов? Случвало ли Ви се е?

КОСТА: Да ги нямаме такива...

ЕЛЕОНОРА: Ти с чужди жени, не спиш ли, бе сладур?

КОСТА: (*объркан*) Е... Сега... Хора сме...

АНИ: Само вие сте хора. Ние не сме ли хора?

КРАСИМИРА: Само да го усетя, само да го усетя – ще го убия. Убиввам го, без да ми мигне окото.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Незаконната любов трябва да се забрани със закон.

ЕЛЕОНОРА: Хайде, бе. Ами, ако реши да стане законна?

ЛЕЛЯ ГИНКА: То е друга работа.

ЖЕНЯ: Важното е да е любов. Истинска любов за цял живот.

СОФКА: Станка се забави. Момчето ще закъснее.

КОСТА: А, няма нищо, не се притеснявай. Аптеката работи до десет.

ЕЛЕОНОРА: Сладур.

КОСТА: Ако ми викаш „сладур”, ще ти викам „сладурана”, да знаеш.

ЕЛЕОНОРА: Викай ми.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Я се прибирай вкъщи... Прибирай се... Дай парите, аз ще ѝ ги предам.

КОСТА: Ама как да се прибера? Горният етаж има ли решетки?

СОФКА: Горният етаж е преграден с желязна врата.

КОСТА: Аз за Мичето и през желязна врата ще мина, но ще се прибера (*в изблик на искреност*). Знаете ли каква жена е Мичето? Нищо не знаете. Аз такава жена не съм виждал... Прибирам се вкъщи и ѝ викам: Голям майтап стана, една загубена касиерка ми даде сто лева повече. „Как така ти ги даде?” Ами ей така – даде ми ги. Завеяна... Ами ти, казва, защо не ѝ ги върна? Как така ще ѝ ги върна, викам, да не съм луд. Че като пощуря, че като побесня. Да ми се махаш от главата, вика, мошеник с мошеник. Крадец! Аз с крадец не искам да живея. Аз не съм те познавала досега, вика, марш навън. Как навън, бе Миче, викам, недей така. За едни сто лева. Това са сто лева, вика, не са десет стотинки, пък и десет стотинки да са, пак ще ги върнеш. Обличай си, вика, костюма и да те няма... И се разрева. За пръв път я виждам да плаче. Животът, вика, ми разби. Аз да живея с илюзията, че имам честен човек насреща си, а той да излезе крадец. Марш навън, вика... Да, ама тази ваша другарка не ги ще парите.

Ами сега? Тикам ѝ ги в ръцете – не ги ще. Като не ги ще – не ги ще, нейна си работа. Връщам се вкъщи. Ходи ли? Ходих. Върна ли парите? Не ги върнах. Защо? Не ги ще, викам. Лъжеш. Не стига, че си крадец, ами си и лъжец – веднага се връщай обратно. И да донесеш, вика, бележка, че си ги върнал. Без бележка да не се прибираш вкъщи... Сега... една бележка, така, ама с печат, ще ми дадете ли?

ЖЕНЯ: (*потресена*) Виж го ти него. Как не Ви е срам. Ама как ей тонинко не Ви е срам?

КОСТА: Срам ме е, кой ти каза, че не ме е срам.

СВЕТЛА: Това е вече върхът на всичко! Лицемер! Дребна душица!

ЕЛЕОНОРА: Съвсем нормално си е момчето, нищо му няма.

КРАСИМИРА: Той като е послушал жена си, пак хубаво. Можеше да ѝ тегли един бой.

КОСТА: Като нищо. Друг на мое място...

СОФКА: Значи ти стоиш пред касата, гледаш, че Станка ти дава 100 лева повече и си траеш?

КОСТА: Трая си. Пуста лакомия. Аз от една баня комплект си вадя 600 лева, ама на.

КРАСИМИРА: Колко вземаш на плочка?

КОСТА: Евтино. 25 стотинки. Иначе вървят по 40–50.

КРАСИМИРА: Ще дойдеш ли да ми направиш банята?

КОСТА: А-а, не. Мичето не дава. Имаш ангажимент, вика, трябва да помагаш за бебето... Да помагам за бебето, ама почнахме да теглим всеки месец по 300–400. Те парите се стопяват.

АНИ: Мичето не работи ли?

КОСТА: Работи тя, ама техните заплати – учителски.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Бележка не можем да ти дадем. Това е документ – тези пари не са твои, че да ти даваме разписка с печат.

КОСТА: Как ще ѝ докажа тогава. Няма да повярва и пак ще ме изгони.

СОФКА: Не ни интересува. Каквото си дробил, това ще сърбаш. Лельо Гинке, прибери парите в касата.

ЛЕЛЯ ГИНКА (*брои ги*): Сто лева. Десет по десет (*записва*). Ето, слагам ги пред свидетели.

КОСТА: Напишете ѝ тогава писмо.

КРАСИМИРА: Какво писмо?

КОСТА: Писмо. Така и така, Коста върна парите. И се подпишете.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Така може.

ЖЕНЯ: Аз ще го напиша (*започва да пише*).

СОФКА (*ослушва се*): Станка се връща.

АНИ: Кажй ѝ да почака.

СОФКА: Защо?

ЕЛЕОНОРА: Да си свършим работата.

ЖЕНЯ: Готово.

СВЕТЛА: Чети, Женя.

ЖЕНЯ: Само две изречения: „Благодарим ти, Миче. Страхотна си.”

АНИ: Трябва още нещо.

КРАСИМИРА: Какво, например.

ЛЕЛЯ ГИНКА: (*подпира вратата*) Станке, чакай малко. Имаме работа.

СТАНКА: Пуснете ме да вляза.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Не може. Досега ние те чакахме, сега ти ще ни чакаш.

СТАНКА: Пуснете ме, ще изкъртя вратата.

ЕЛЕОНОРА: (*на Женя*) Пиши: Благодарим ти за твоята честност.

АНИ: Това е хубаво. И прибави: Ще дадем децата си на училище при тебе.

СВЕТЛА: Ти си положителният герой на нашето време.

КРАСИМИРА: Стига, ма, ще ме спускаш с този положителен герой. Ще помисли, че я будалкаме.

СОФКА: Защо, бе, нали в училище дават такива теми?

СТАНКА: Ако не ме пуснете веднага, ще си тръгна и ще ви оставя заключени.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Момент. Свършваме.

ЖЕНЯ: Подпишете се.

СОФКА: Пиши нещо за бебето. Пожелай му да му минат коликите.

ЖЕНЯ: Вярно (*дописва*). Елате да се подпишете.

Минават бързо и се подписват. Леля Гинка – последна, след като пуска вратата. Станка нахълтва вътре с две найлонови торби. Коста бързо прибира писмото.

КОСТА: Е, хайде, довиждане.

СТАНКА (*ядосана*): Чакай, ей... Къде тръгна. Това е за тебе (*подава му едната торба*).

КОСТА: А-а, не. Да ги нямаме такива... На всичко отгоре и уиски.

СТАНКА: Да го вземаш, че не знам дали ме разбираш.

КОСТА: Аз уиски не пия.

ЕЛЕОНОРА: Ами досега какво пи, бе сладур?

КОСТА: Може сега да съм пил, но по принцип пия само гроздова.

СТАНКА: Ти какво, бе, да не искаш да хукна да ти търся сега и гроздова.

КОСТА: Аз това уиски не съм го заслужил.

СТАНКА: Как да не си го заслужил?

СОФКА (*намесва се*): Заслужило го е момчето, заслужило го е. Хайде, вземай го и бягай на аптеката.

КОСТА: Добре, де. Чух. Аптеката, та аптеката. Хайде, приятно прекарване. И извинявайте, ако имаше нещо.

Тръгва си с обидено достойнство.

СТАНКА: А това е за вас.

Изважда от втората торба друга бутилка уиски и кесия фъстъци.

КРАСИМИРА: Стига, ма, ще ме спукаш.

АНИ: Ти си луда.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Това сега не биваше да го правиш.

ЕЛЕОНОРА: От къде го взе?

СТАНКА: Взела съм го откъдето съм го взела. С български пари съм го взела. С мои пари от къщи. Чак къщи ходих.

СОФКА: От ресторант го е купила. С двойна надценка. Сега всички магазини са затворени.

СВЕТЛА: Тези две бутилки плюс фъстъците, в ресторанта струват майка си и баща си. Най-малко сто лева.

СТАНКА: Майка ти и баща ти сто лева ли струват. То, както е тръгнало, човек за сто лева, майка си и баща си продава.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Точно така е.

ЖЕНЯ: Станке, ти си страхотна.

СТАНКА: Да, бе, аз съм страхотна. Всички ме видяхте колко съм страхотна. Хайде сега да се напием и нито дума повече по въпроса.

КРАСИМИРА: Точно така.

СОФКА: Ако проговоря по този въпрос, да ми изсъхне езика.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Такива клетви да не чувам, особено от бременни.

СВЕТЛА: Сега ще ви кажа един монолог. Искате ли?

АНИ: Давай.

СВЕТЛА: Вие ще ми бъдете комисията... Така... Седнете сега всички... Аз идвам от тук. Покланям се и фиксирам председателя на комисията. Лельо Гинке, ти си председателя. Гледам го половин минута.

АНИ: Не е ли много?

СВЕТЛА: Не е много, така ми е казано. Това е за съсредоточаване. И да имат време да ми разгледат физическите данни. Председателят пита: Какво ще ни изпълните? А аз казвам: Монолог на Нина Заречная от „Чайка” на Антон Павлович Чехов. И почвам. Не го знам още наизуст, ще карам по памет (*много искрено и завладяващо*):

– Сега аз съм актриса. Аз актриса, Костя, а Вие – писател. И ние влязохме в кръговрата. Утре пътувам с театъра в провинциалния град. Елец. В третокласно купе. Имам ангажимент там за цели три години. И в Елец богатите търговци ще ми досаждат с любезностите си. Груб живот. Но аз съм актриса. Истинска актриса. Играя и се опиянявам на сцената. Нищо, че баща ми и мащехата ми не ме пускат при Вас. Сега, Костя, разбирам, че истината не е нито в славата, нито в парите, а в уменията да търпиш. Умей да търпиш. Умей да носиш кръста си. И вярвай. Вярвай въпреки всичко. Вярвай (*разплаква се*).

Жените мълчат разчувствани. И оттук нататък говорят през сълзи.

ЖЕНЯ: Страхотна си. Влизаш от раз.

КРАСИМИРА: Ако не те измести някоя с връзки – вътре си.

АНИ: Светле, ти ми се издигах в очите. Колкото и да ми е мъчно – ще те изтървем.

СОФКА: Как хубаво го каза момичето – истината не е нито в славата, нито в парите...

ЛЕЛЯ ГИНКА: ...а в уменията да търпиш. То моето търпило го няма никъде. Ама и аз не се търпя. Така, че на взаимното търпило се крепи света.

ЕЛЕОНОРА: Да, ама аз не ща. Изчерпа ми се търпилото. Три години търпях – повече не мога... Аз май трябва да отблъсквам. Любимият чака на тавана...

СТАНКА: Вярвай – каза детето. Вярвай, въпреки всичко. А в какво – не каза. В какво да вярвам, не каза. А, Светле?

СВЕТЛА: И Чехов не го е казал. То се подразбира.

СТАНКА: Подразбира се, ама да беше го казал. Аз, например, в оня тип от Лом хич не вярвам. Ама във вас... Във вас, например, вярвам.

СОФКА: То хубаво стана, че изчезнаха тези сто лева, че да си повярваме.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Млък, да не ти изсъхне езика.

КРАСИМИРА: Моят кой го знае какво прави с колектива си. Сигурно до два ще празнуват... Добре си беше главен инженер, сега по цял ден, че и до късни нощи го няма къщи. Ами то все едно, че нямам мъж. Шеф – голямо чудо. И да не ми викате повече „шефке”, чувате ли.

ЖЕНЯ: Като си купим „Симсончето” – тъкмо Светозар ще порасне и отиваме тримата на Елените. Много било хубаво. Големият Светозар ще си рисува, пък ние с малкият Светозар ще ходим на плаж.

АНИ: *(разплаква се)* Там е пълно с францужойки-и...

ЖЕНЯ: И българки пускали. Защо плачеш?

СТАНКА *(намесва се)*: Наздраве. Това уиски трябва да се изпие.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Прибери го за къщи. Утре чакаш гостенин.

СТАНКА: Повтарям: Това уиски трябва да се изпие.

СОФКА: Точно така. Това уиски трябва да го изпиете.

КРАСИМИРА: Ти защо не пиеш?

СОФКА: Как защо? Нали може да съм бременна. А, бе аз много, много не вярвам, ама...

ЖЕНЯ: Бременна си. Абсолютно сигурно е.

СОФКА: Бременна съм, само че мъжът ми дали се е прибрал от казармата.

ЕЛЕОНОРА: Светле, повикай едно такси. Момичета, аз утре няма да дойда на работа.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Добре, де. Пас съм. Ще те извиня пред шефа.

ЕЛЕОНОРА: И вдругиден няма да дойда. И изобщо... Напускам. Напускам града. Заминавам с него. Ще ми е мъчно за вас, честна дума.

СВЕТЛА: Сега ли го реши?

ЕЛЕОНОРА: Почти. Подлост ли е това, как мислите?

ЖЕНЯ: Как ще е подлост да обичаш?

ЕЛЕОНОРА: Не знам... Страх ме беше да му го кажа в очите, преди да отплава. А като се върне – ще ме пребие. Той непрекъснато ме бие. И е наел двама приятели да ме шпионират. Сигурно вече са му пратили телефонограма.

СВЕТЛА *(на телефона)*: Ало... Имате ли свободно такси?

Внезапно изписква уплашено и замира на слушалката. Запушва я с ръка.

Тя е... Познах я по гласа... Абсолютно същият глас. Тя е. Ани, ела да чуеш.

Ани тръгва уплашено.

(в слушалката): След колко време може евентуално да пратите?
(Бързо подава слушалката на Ани.)

Ани слуша изтръпнала и затваря. Всички чакат.

АНИ: Тя е... Точно тя е, мръсницата. Ами да... Диспечерката е, как не се сетих. Познат глас.

СТАНКА: Тази, дето си я питала задължават ли ги шофьорите да се бръснат?

АНИ: Същата.

СТАНКА: Че той, мъжът ти, значи е златен, ма. Че той си е невинен човека. Онази кучка е усетила колко си ревнива и е започнала да се гаври с тебе.

ЕЛЕОНОРА: Значи всичко е лъжа! Измислици!

АНИ: А този адрес? И този телефон? Улица „Батак” № 8, телефон 86-19-53.

КРАСИМИРА: Да звъннем на 144 и да питаме.

АНИ: Такива справки не правят.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Не се знае. Я, пробвай, Светле.

Светла взима телефона. Всички чакат напрегнато.

СТАНКА: Пийте си уискито.

КРАСИМИРА: Аз вече се напих.

СВЕТЛА: Ало... Справки. Честит осми март. Благодаря. Не Ви ли е мъчно, че всички празнуват, само Вие сте на работния си пост. Не, не съм от телевизията. Искам да Ви помоля за една много голяма услуга. Страшно важно е. Трябва да науча името на един човек. Името и фамилията, но му имам само телефона и адреса... Такива справки не правите? Не ми се иска

да го търся чрез милицията. Да Ви кажа за всеки случай. Нищо, че няма смисъл. Телефон 86-19-53. Улица „Батак” номер осем... Какво?

Изпищява на телефона.

АНИ: Какво има?

СВЕТЛА: Какво казахте? Не, нищо, аз просто се развълнувах. Сигурна ли сте? Абсолютно ли сте сигурна... Сто процента.

Поставя слушалката.

Двайсет години работи на този пост. Няма грешка.

КРАСИМИРА: Казвай, де, какво ти каза?

Светла съобщава тържествено:

СВЕТЛА: Телефон 86-19-53 е номераторът на втори райсъвет, който се намира на улица „Батак” номер осем.

Жените се срещават. И изведнъж се разразява всеобщ, облекчителен смях. Смят се дълго, като се заразяват една от друга. Ани плаче и кима щастливо с глава на всяка, която говори:

ЛЕЛЯ ГИНКА: Ясна е работата. Тя работата е ясна.

СВЕТЛА: Ще ми разправя тя... Мъжът ѝ всяка вечер бил в посочената квартира с мадама.

ЖЕНЯ: Честито, Ани, честито (*целува я*).

СОФКА: Аз нали го знам мъжът ѝ, ма. Такова скромно момче, как можа да повярваш.

КРАСИМИРА: В тези работи аз имам принцип – око да види. Иначе не приемам. Те са цяла мафия, бе. Анонимисти. Само с анонимни доноси се занимават.

ЕЛЕОНОРА: Занимават се, защото им обръщат внимание. Да сте чули да осъдят някого за донос? Групат ти се доносите в досието и толкоз.

СТАНКА: И от „досие” се превърнало на „доносие” (*удря с юмрук по масата, всички млъкват*). Тази кучка трябва да си получи заслуженото. На тази мръсница аз отивам сега и ѝ тегля един голям бой.

Всички се оживяват. Настървяват се постепенно.

СОФКА: И аз идвам с тебе.

КРАСИМИРА: Оха-а. Опукваме я като едно нищо.

ЕЛЕОНОРА: Аз знам няколко хватки от карате.

ЛЕЛЯ ГИНКА: Няма карате, няма марате. Шамари и ритници – изпитана система.

СВЕТЛА: Аз ще ѝ оскубя косата на нея.

ЖЕНЯ: И аз искам да помагам, ама не мога.

СТАНКА: И за тебе ще има работа. Хайде да се обличаме.

Обличат палтата си, вземат чантите, с мрачна решителност.

АНИ: Чакайте... Недейте... То си е лично моя работа.

СТАНКА: *(като генерал пред войска)* Нали се разбрахме. Тук лична работа няма. Тук имаме обща работа. Ще се разделим на три групи. Най-напред Женя отива на пункта и я вика да излезе за малко.

ЖЕНЯ: Ами ако не излезе?

СТАНКА: Трябва да излезе. Длъжна си да я накараш да излезе.

ЖЕНЯ: Ясно.

СТАНКА: Първа група в състав: Красимира и Елеонора. Задачата им – да я хванат. И да я държат яко. Втора група в състав: Станка, Леля Гинка, Светла и Софка. А не, Софка не може – и тя, бременна.

СОФКА: Как да не мога. Мога аз, мога. Ти бой ми дай на мене.

СТАНКА: Добре, и Софка. Задачата на втора група – да пресрещне мъжете. Там винаги има мъже, шофьори дето чакат адреси. Значи, втора група ги пресреща и ги задържа колкото може повече.

СВЕТЛА: А третата група?

СТАНКА: Третата група в състав: Ани, изпълнява заданието.

АНИ: Какво задание?

СТАНКА: Как какво? Биеш. Първа група я държи, втора група задържа околните, а трета група бие. Биеш, риташ, скубеш, хапеш... После се изтегляме поединично.

АНИ: Ами, ако ни арестуват?

СТАНКА: Значи пак ще се съберем заедно. Готови ли сме?

Всички, нестройно: „Готови сме”.

Една за всички...

Всички, нахъсено: „Всички за една”

Напред, момичета!

Хукват към вратата.